

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 38

Dijous, 29 de novembre de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 25, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Govern sobre les funcions i les competències dels tècnics habilitats per la Inspecció de Treball
(tram. 300-00082/08) (p. 3)

Interpellació

al Govern sobre la pujada de preus dels productes de consum alimentari (tram. 300-00083/08) (p. 5)

Interpellació

al Govern sobre el sistema ferroviari (tram. 300-00085/08) (p. 9)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la recerca, el desenvolupament i la innovació
(tram. 302-00063/08) (p. 14)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sanitat (tram. 302-00064/08) (p. 19)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la incidència de l'atur en la població
de nacionalitat extracomunitària (tram. 302-00065/08) (p. 25)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les universitats i la recerca (tram. 302-00066/08) (p. 31)

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de Solidaritat amb el Poble Sahrauí
(tram. 401-00015/08) (p. 36)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 25.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, i la consellera de Treball.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Govern sobre les funcions i les competències dels tècnics habilitats per la Inspecció de Treball (tram. 300-00082/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les funcions i les competències dels tècnics habilitats per la Inspecció de Treball. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, pel nostre grup, el compliment de la normativa laboral a Catalunya és un element molt important, perquè així els treballadors poden treballar en millors condicions. La funció principal de la Inspecció de Treball i Seguretat Social és la vigilància i el control del compliment de la llei: investiga, requereix i sanciona en cas d'infracció. El seu àmbit d'actuació és de tota la normativa laboral i de seguretat social, àmbit molt ampli d'actuació, i per tant els seus recursos haurien de ser nombrosos, sobretot en un país on existeix un alt nombre d'infraccions.

La sinistralitat laboral –ho hem dit més d'un cop en aquest Parlament– és una xacra per a les nostres relacions laborals. Tot i haver disminuït des del 2003 fins ara, encara els accidents –morts, lleus i greus– són massa nombrosos. Aquesta situació s'ha de modificar radicalment. Ho diuen els sindicats, alguns ens manifestem denunciant aquesta situació, i és una de les prioritats del Departament de Treball, i així ens ho expressa el Pla de govern de la prevenció de riscos laborals dels anys 2005-2008.

La Inspecció de Treball té un paper molt important per combatre la sinistralitat laboral. La seva funció inspectora fa que es modifiquin les condicions de treball en les empreses, fent-les més segures. Durant el primer semestre d'aquest any, a nivell de Catalunya, la Inspecció de Treball ha fet 94.484 actuacions, que han afectat quasi setanta-vuit mil treballadors i treballadores. I d'aquestes 94, 36.000 són, en part, temes de riscos laborals i que han afectat 52.000 treballadors. Això vol dir que una tercera part de totes les actuacions que fan són per

l'àmbit de l'incompliment de la normativa laboral en riscos laborals, i que el 50 per cent dels treballadors afectats o més del 50 per cent dels treballadors afectats també és per aquest tema.

Aquesta activitat inspectora, per tant, és molt important. El problema que té és que li falten recursos. Cal mirar la ràtio d'inspectors / nombre de treballadors de l'any 2005, i resulta que a Catalunya hi ha un inspector per cada 23.000 treballadors; en canvi, a l'Estat espanyol hi ha un inspector per cada 18.000 treballadors i treballadores. I, si ens fixem en els països europeus, doncs, evidentment, al Regne Unit i a Alemanya en tenen un per cada 11.000; a França, un cada 9.000. Vol dir que encara el nombre d'inspectors i subinspectors és insuficient.

I en aquest sentit el Govern de la Generalitat, el gener del 2006, just que el Govern de l'Estat fes el decret per habilitar els tècnics en el tema d'inspecció, es va posar a treballar i va nomenar cinquanta tècnics. Segons la regulació estatal, tenen la facultat d'actuar en la comprovació i el control de les condicions tècniques de seguretat i salut, i en la seva condició de col·laboradors amb la Inspecció de Treball tenen la funció de recaptar tota la informació, exigir compareixença de l'empresari, requerir l'empresari perquè modifiqui aquestes deficiències i realitzi un informe a la Inspecció de Treball.

Nosaltres valorem positivament la feina que estan fent, perquè d'alguna forma el que ha fet és equilibrar la manca d'inspectors i inspectores que falten, no? Creiem que el Govern també ho valora positivament, en tant que en els pressupostos del proper any 2008 ha pressupostat que hi hagin vint-i-cinc tècnics habilitats més. Així mateix, l'estratègia espanyola de seguretat i salut en el treball de 2007-2012 estableix com a objectiu avançar en el procés d'habilitació de funcionaris tècnics de les comunitats autònomes per a la realització de funcions de vigilància i control de la normativa de prevenció de riscos laborals, conforme a l'establert en el corresponent decret d'habilitació.

Nosaltres en això hi estem d'acord, però pensem que hi ha un problema: que les seves funcions encara són insuficients, en tant que, com ja hem dit, intervenen en les condicions materials del treball, no poden intervenir en el que serien els riscos psicosocials. Així mateix, també, el que fan és intervenir en la investigació, a proposar les modificacions de les condicions de treball, amb els requeriments als empresaris, però no intervenen en l'última part, que seria en l'àmbit de la sanció. És en aquest sentit que nosaltres pensem que intervenen en una part del procés, però no en tot el procés, i que seria necessari també, per poder ser més àgils i tenir uns millors resultats, que poguéssin intervenir en tot el procés.

I és en aquest sentit que nosaltres pensem..., ens agradaria saber quina és l'opinió del Govern sobre les funcions d'aquests tècnics habilitats, si creuen que hi ha d'haver-hi una modificació de la normativa estatal –que nosaltres creiem que sí– perquè puguin intervenir en tot el procés que porta la inspecció en l'àmbit dels riscos laborals. A més a més, també voldríem saber quines prioritats en aquests moments tenen aquests tècnics habilitats, perquè tinc entès que intervenen només en uns sectors; que tinguin en compte que són pocs, doncs,

només poden intervindre en uns sectors, en els quals hi ha més sinistralitat, però que potser amb més recursos podrien intervindre en altres sectors...

En fi, nosaltres el que pensem és que si hi han problemes de coordinació o no entre els tècnics habilitats i el que seria la Inspecció de Treball..., en fi, nosaltres lo que pensem és que s'hauria de fer un canvi de la normativa espanyola amb referència als tècnics habilitats, i ens agradaria saber què és el que vostè en pensa.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera de Treball, senyora Maria del Mar Serna, té la paraula.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna i Calvo)

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, com ja ha dit molt bé vostè, senyora diputada, i a més a més m'ho han sentit altres vegades, la lluita contra la sinistralitat laboral és una de les prioritats d'aquest Govern. Jo penso que si més no del Departament de Treball és una de les prioritats, com ja ho va ser de l'anterior Govern. Tot i que segons la dada hi ha una evolució de les dades, hi ha una evolució positiva de la sinistralitat, encara –encara–, jo crec que encara tindrem molt de temps..., no estem satisfets amb aquestes dades. Quan parlem de morts a la feina, quan parlem de morts sobretot en el sector de la construcció, diem i pensem que hi ha molt camí per recórrer i que totes les empreses, treballadors, i també aquest Govern, ho han de fixar com la seva prioritat.

Per això, per lluitar contra la sinistralitat laboral, tenim instruments; tenim instruments –allò que va dir la Llei de prevenció de riscos laborals–, que són la promoció, la sensibilització, la formació. Amb aquests estem treballant, i també, com no?, ho ha de ser la vigilància i control. Per tant, la via mitjançant la Inspecció de Treball és una via fonamental.

Per entendre el model actual, com vostè ha dit, ens hem de remuntar a l'origen d'aquesta normativa. La normativa dels tècnics habilitats, podríem dir que no estem a favor de com es va fer. Això es va fer el 2002-2003, fruit d'un avanç important d'unes dades de sinistralitat molt elevades. I el Govern de l'Estat en aquell moment, el Govern del PP, en comptes d'incrementar els recursos d'inspecció de treball, va optar pels tècnics habilitats. És a dir que va posar en mans de les comunitats autònomes la possibilitat d'ampliar els recursos, però això comportava trampa: no era només posar els recursos humans i els mitjans materials, sinó que les seves funcions, com ha dit vostè, són limitades.

Miri, aquest Govern, el Govern de la Generalitat, va ser el primer govern autonòmic de tot l'Estat a posar en marxa i a regular les condicions del procediment d'habilitació i organització per a l'exercici de la funció de comprovació de les condicions de seguretat i salut. I això, a més a més –vam ser el primer, també–, es va acordar en el si de l'acord estratègic, en el qual es va fer referència a la necessitat d'augmentar i reforçar la capacitat de vigilància i control de la Inspecció de Treball.

El gener del 2006 es va aprovar i es va publicar aquest decret, que va fer referència que el juliol de 2006 comencéssim amb aquests cinquanta tècnics, que va suposar en aquest moment un increment d'un 50 per cent dels recursos del personal que feia tasques inspectores en matèria de prevenció de riscos laborals. I a més, com ja hem anunciat i vostè hi ha fet referència, tenim previst habilitar aquest any 2008 vint-i-cinc tècnics més a Catalunya.

En definitiva, Catalunya som la comunitat autònoma que tenim més tècnics habilitats, no només la primera, sinó la que tenim més tècnics habilitats. I voldria fer referència que la Comunitat de Madrid ha habilitat només dinou tècnics; Castella - la Manxa, dotze tècnics; Aragó, vint-i-un; Navarra, quatre; Extremadura, dotze, i Andalusia, trenta-cinc. Per tant, hem incrementat de forma important els recursos de la Inspecció de Treball.

He de dir també que aquesta normativa del desembre del 2003, les comunitats autònomes en el si de la Comissió Nacional de Seguretat i Salut..., es va posar que es fes d'aquesta manera. Però, malgrat això, ho hem posat en marxa, perquè crec que no podem deixar de banda la lluita contra la sinistralitat laboral.

He de dir que les condicions, les competències d'aquests tècnics..., segurament va haver-hi certs problemes o pressions per limitar l'àmbit de les competències dels tècnics, perquè, com vostè ha dit, aquests tècnics tenen facultats de només supervisar, comprovar les condicions materials o tècniques de seguretat i salut en el treball. En queden fora temes tan importants com l'organització preventiva –quins serveis de prevenció té l'empresa, com es coordina–, i també queda fora tot el tema que fa referència als riscos psicosocials, riscos a què cada vegada hem de donar més importància en la nostra societat, i més tenint en compte que l'estrès és una de les causes de baixa més important i que moltes vegades –no totes– té a veure amb el tema dels riscos psicosocials.

Per tant, tenen facultats d'entrar als centres de treball, però quan entrem en l'àmbit de l'actuació ens trobem que aquests recursos no tenen la mateixa eficiència que tenen els inspectors i inspectores de Treball. Per què? Perquè, quan arriba un moment que existeix un risc greu i imminent de les condicions, en aquest moment només poden requerir l'empresa, però no la poden paraitzar. Ho han de comunicar a la Inspecció de Treball.

I també hem de dir que costa molt més la seva actuació, perquè els requeriments que han de fer..., primer han de fer una visita a l'empresa, fer un requeriment si hi ha mancances, donar un termini, tornar a visitar l'empresa i, si aquest requeriment s'incompleix, han de tornar. Segurament això va en contra de l'eficàcia i l'eficiència, no només de l'actuació pública d'uns funcionaris públics, sinó també de l'actuació en la lluita contra la sinistralitat laboral.

Per tant, mentrestant hem de dir que hem reforçat, estem reforçant i estan treballant en àmbits tan importants com són sectors específics, en els quals hi ha temes importants, com pot ser l'amiant, com són el tema de les obres de construcció i també la vigilància de la salut. Com es fa, la vigilància de la salut? Quins són els protocols sanitaris? Quines són les actuacions que porten el tipus de

reconeixement mèdic que es fan a les empreses? Això en col·laboració amb el Departament de Salut.

Hem de dir que el primer semestre del 2007 aquests tècnics han fet un total de més de 3.500 visites, han fet més de 6.700 requeriments, les empreses han complert 6.100 requeriments, i hi han hagut 120 propostes d'inspecció.

Dir que, això, les mancances de regulació, senyora diputada, estem d'acord amb vostè, perquè això ens comporta molts més esforços d'aquests recursos d'inspecció, i no té cap sentit que hagin de tornar dues vegades, que no puguin fer paralitzacions i que no puguin atendre els riscos psicosocials.

Com saben vostès, a més a més, el traspàs de la Inspecció és un dels elements claus en el qual estem treballant i segurament s'ha d'encabir la figura dels tècnics habilitats en tota la nova organització de la Inspecció de Treball, del sistema d'inspecció de treball a Catalunya. Perquè el traspàs de la inspecció, també, és una prioritat i els tècnics habilitats han de formar part d'aquest nou sistema d'inspecció. I també ens agradaria que aquest nou sistema d'inspecció a Catalunya comportés necessàriament una forma de fer diferent dels tècnics habilitats; més recursos humans, més recursos materials, però també una forma de fer més eficaç i més eficient, perquè aquesta serà l'única forma de reduir la sinistralitat laboral, que encara que sigui positiva la reducció, ens sembla insuficient perquè encara queda molt camí per recórrer.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, passem a la següent interpellació...

Interpellació al Govern sobre la pujada de preus dels productes de consum alimentari (tram. 300-00083/08)

...el novè punt de l'ordre del dia, que és una interpellació sobre la pujada de preus dels productes de consum alimentari. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputadas y diputados, la alarma social por el alza de los precios de estas últimas semanas se está convirtiendo en un grave problema para todos. Se veía venir. Las familias hipotecadas gastan hoy hasta trescientos euros más que hace un año para llegar a final de mes. Pero ya no son solo las hipotecas: el mantenimiento de la vivienda, el transporte, la educación y ahora la subida de precios de los alimentos agrarios básicos están repercutiendo gravemente en las economías más humildes y poniendo en riesgo explotaciones agropecuarias. Alimentos básicos como el pan, los huevos, la carne de cerdo pueden acabar a finales del 2007 con subidas que irían del 30 al 50 por ciento en este final de año.

Entre las muchas y negativas consecuencias de estas subidas está la increíble diferencia entre el precio en origen y el precio en destino final —que esta es la clave del cordero—, es decir, de lo que se le paga a un productor —por ejemplo, un agricultor por sus cebollas— y de lo que pagamos en realidad los consumidores. Algo tenemos que hacer, señor *conseller*, algo tenemos que hacer. Una vez detallados los precios en origen y destino, y, cuando proceda, la participación del mayorista en la cadena de precios, nos proporciona el dictamen actualizado del estado del sector agrario y los problemas que difícilmente conlleva.

Como fuente me remito al Observatorio de Precios en Alimentación, un órgano colegiado, adscrito al Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación. Algunos ejemplos: Porcino —que para nosotros es muy importante—: entrada en matadero 1,15 euros/kilo en destino, la canal transformada 5,88 euros/kilo, la diferencia es de 4,75 euros/kilo; porcentualmente el aumento es de un 411 por ciento. Cebolla: en origen 0,14, mayorista 0,25, destino 1,13; el precio para el consumidor ha sufrido un alza del 900 por ciento. Zanahoria: origen 0,1, mayorista 0,40, destino 1,00; el aumento experimentado entre el origen y el consumo es de 900 por ciento. Manzana Golden: origen 0,50, mayorista 0,76, destino 1,73; para el consumidor un aumento sobre el 350 por ciento. Pera de agua o blanquilla: origen 0,51, mayorista 0,98, destino 1,79; precios muy similares a la manzana Golden.

Sorprenden los incrementos del precio de los productos hortofrutícolas sin transformar. Mención especial para las cebollas y zanahorias, productos perecederos, pero con un gran plazo de tiempo para su consumo, no son tomates. Sin embargo, la distribución carga un 900 por ciento el origen del destino, imagínense como se deben sentir los agricultores. Todos estos productos afectan por igual a cualquier área agrícola española, pero si particularizamos en Cataluña la manzana y la pera son productos característicos del Segrià, la diferencia de los precios en origen y destino no es tan acusada como los productos anteriores, pero la subida es muy considerable porque el Observatorio de los Precios fija el precio de origen en la manzana y la pera en la posición salida de central hortofrutícola con atmósfera controlada.

Para cualquier ciudadano es muy difícil de comprender que un producto de la huerta del Segrià, pagado a 0,50 euros a una organización de productores, pueda estar en los establecimientos de distribución de Lleida a 1,75 euros para el consumidor. Aquí alguien está viviendo a costa del esfuerzo de otros. Si nos fijamos en los productos de origen animal que tanta importancia tienen en nuestra economía, el abuso es parecido, aunque su demostración menos evidente, porque la cadena de producción, transformación y comercialización es muy compleja: compra de animales, alimentación, medicamentos, combustibles en las granjas, mano de obra en los granjeros, servicios veterinarios y empresas de mantenimiento, bajas de animales, transportes a mataderos, sacrificio, mermas de kilos en la canal y eliminación de subproductos tras el sacrificio, procesos de transformación y cadena de comercialización. Evidentemente la complejidad es alta. Además, la industria cárnica ha

creado una comercialización más ágil y con menos costes añadidos donde con mucha frecuencia desaparece la figura del mayorista, presente en toda la cadena de comercialización del pescado y los vegetales.

En el observatorio no consta la leche, porque las centrales lecheras la adquieren directamente al ganadero de acuerdo a contratos de suministro, pero si atendemos a las subidas acumuladas en lo que va de año, el precio de la leche lleva un 18,3 por ciento de subida, es decir, ya ha llegado a un euro el litro, junto al pollo, con una subida acumulada del 18,31. Estamos ante dos productos básicos de la mayoría de familias.

Para la producción cárnica la realidad es muy despiadada pues los precios que el productor recibe son incluso más bajos que la relación origen-destino del mapa. Pactos, digo, entre agentes de la industrialización y la distribución han propiciado estos hechos. Pactos de los mataderos industriales originan un descenso real y difícilmente demostrable de los precios de los animales que entran al matadero respecto a lo fijado por las lonjas. Pregunto, ¿el Gobierno tiene constancia de estos pactos industriales para concertar precios por debajo de los marcados en las lonjas?

Productores de porcino han denunciado que se paga al ganadero precios por debajo de lo establecido por la lonja de Mercolleida. Portavoces de la Asociación Nacional de Productores de Ganado Porcino, Anprogapor y otras asociaciones de productores de porcino, cooperativas y sindicatos agrarios se han referido a los pactos de ciertos mataderos para reducir los precios de los animales sacrificados para el consumo. Coincide con la gravísima situación actual del sector porcino en España, con un excedente de producción del 20 por ciento respecto al consumo nacional, un exceso de ofertas con dificultades cada vez mayores para ser comercializados en la UE, y, por supuesto, en los mercados internacionales por la pérdida de competitividad de los productos comunitarios.

El porcino lleva una temporada vendiendo por debajo del coste de producción, la situación es preocupante y en esa tesitura las grandes integradoras que poseen fábricas de pienso, que guardan relaciones privilegiadas con laboratorios de medicamentos y son propietarios o accionistas en mataderos e industrias de transformación, están dispuestas, mediante pactos de precios, a que cierren lo antes posible las integradoras menores. Me estoy refiriendo a las de 5.000, 30.000 cerdas que se limitan a criar el animal y venderlo al matadero. De esta manera se espera la recuperación de los precios por descenso del censo y la producción. De ser ciertas estas acusaciones de pactos para acordar precios, estaríamos ante una grave infracción de las leyes del mercado y de esto, evidentemente, el Gobierno tiene algo que decir.

Como vemos, los productos suben, pero los productores pierden. Sabemos cuales son las causas de esas subidas, lo que mi grupo parlamentario ignora es la causa por la que los precios en origen..., es decir, los que reciben los productores, o sea agricultores y ganaderos, sean los que menos se benefician de esas subidas. Y, lo peor, son los propios productores quienes están siendo acusados de las subidas que soportan el consumidor al achacar exclusi-

vamente dicho aumento a la repercusión que tienen las materias primas en la cadena de alimentación, del ganado y la energía necesaria para trabajar los campos.

Al menos es cierto el encarecimiento que para ellos representan estas materias primas, como los piensos, pero no solo, también los carburantes, maquinaria y calefacción, abonos, plaguicidas y servicios de asistencia y mantenimiento. Estas subidas recaen sobre los agricultores y los ganaderos en su totalidad, los aumentos de costes que afectan a la industrialización son menores, y los procesos de comercialización son casi irrelevantes en relación a esa producción. Sin embargo, éstos dos últimos, mayoristas, distribución y precios en destino son los que más han repercutido en la subida. Una vez más, agricultores y ganaderos se llevan la fama y otros cardan la lana.

Estas prácticas se deben fundamentalmente a la peculiaridad del mercado agrario español, donde prevalecen grupos con poder para controlar el mercado. Son prácticas próximas al oligopolio que deben ser combatidas por los poderes públicos. No estamos diciendo que sean las causas de la subida, sino quienes la gestionan aprovechando las circunstancias propias del mercado. Las causas, en este caso, son atribuibles a múltiples factores: falta de oferta en caso de los cereales, a las causas de las malas cosechas, que en los grandes productores de trigo, como por ejemplo Argentina, Australia, Ucrania, etcétera, han tenido malas cosechas por culpa de eso, —y no es el caso de España que ha tenido la mejor cosecha de toda la década—; excesiva y continuada demanda de cereales por parte de países como China, India, etcétera, que suben muchos los precios; el recargo en la cadena de producción de la subida de los precios del petróleo, y, en menor medida, los planes de contención...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...productivos —acabo, señor presidente— de la política agraria común. Aunque, sin embargo, se ha impuesto en la mente de todos nosotros, a través de los medios, que la culpa de todo la tiene la subida del trigo a partir de técnicas de creación de energía, como el bioetanol y el biodiesel. Sin embargo..., bueno, no tengo tiempo ahora, si acaso en la réplica hablaríamos de eso, porque es un pequeño fraude o una pequeña mentira.

Gracias, señor presidente. Perdón, no intento..., perdón, señor presidente, no intento, en ningún caso poner contra la espada y la pared al Gobierno, solo intentarle decir que esto hay que solucionarlo.

El president

Senyor conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Robles, la veritat és que li agraeixo l'oportunitat

d'aquesta interpellació. És una qüestió que preocupa no només el sector ramader, sinó tots els ciutadans i ciutadanes del nostre país pel que els representa la cistella de la compra.

Però vostè feia una anàlisi on posava totes les coses damunt la taula, i jo crec que hem d'anar separant qüestions globals, qüestions de mercat, qüestions pròpies del sector i qüestions històriques del sector carni i, en concret, una de molt puntual que vostè ens explicava, referents al sector porcí. Quina és la situació en què estem? Per diferents circumstàncies que vostè ha explicat molt bé ens trobem davant d'una pujada important dels cereals: desajustos, bàsicament, entre l'oferta i la demanda. Vostè ho ha explicat: males collites, augment de la demanda en tercer països, entren en escenari un bon grapat de milions de ciutadans que normalitzen la seva dieta i que entren en el que podríem denominar societat de consum amb uns hàbits més occidentalitzats.

Això és cert, això és bàsicament el nucli de la pujada; és a dir, un desajust entre l'oferta i la demanda, i una disminució progressiva de les existències i de les reserves de cereals bàsicament condicionada perquè era un producte no massa posat en valor, que no s'havia mogut en els últims deu o dotze anys i que ningú s'ha preocupat d'anar reservant, a diferència del que fèiem en anys anteriors.

La situació, el que condiciona això? És una pujada en tots els productes relacionats amb els cereals, que en la cistella de la compra representa gairebé una quarta part de productes i que si ara hi hagués una transmissió directa de l'impacte de la repercussió dels cereals sobre l'IPC estaríem parlant, no del 0,8 que ha pujat aquest mes passat, sinó de gairebé un punt i mig en dades actualitzades, en dades d'avui.

I la segona consideració, una gran repercussió i molt directa sobre l'alimentació animal –alimentació animal, bàsicament pinsos, és a dir, tot el que té relació amb l'alimentació animal–, i una certa pinça o un efecte de posar contra les cordes alguns sectors ramaders. Dins del sector ramader podem parlar de situacions conjunturals i de situacions estructurals; vostè ho explicava molt bé. La llet ha pujat, els ous han pujat, el pollastre ha pujat, i en canvi no hi ha hagut una translació dels costos de la producció, en el cas de l'oví, en el cas del boví, i sobretot i de manera més puntual en els darrers dos o tres mesos, en el cas del porcí, però que donada la magnitud de la nostra producció porcina això té unes conseqüències greus. El sector porcí fins fa tres mesos anava bé, durant dos anys ha anat raonablement bé, però en aquests moments la realitat del que vostè explicava és que la producció, és a dir, els costos de producció –li ho aniré explicant a cada un dels sectors–, en el cas de la llet, la repercussió dels pinsos és aproximadament d'un 10 per cent i en canvi els preus que percep el productor de llet en aquests moments han canviat respecte al novembre de l'any passat en un 46 per cent.

En el cas del vedell, l'increment dels pinsos..., no l'increment dels pinsos, l'increment dels costos totals de produir l'increment del pinso en tots els casos està entre un 30 i 35 per cent, però el que representa això sobre els costos de producció, en el cas de cada un d'ells és dife-

rent: un 12 per cent en el cas del vedell, i els productors de vedells en aquests moments perceben gairebé un 3 per cent menys que l'any passat; un 14 per cent en el cas del porcí d'engreix, i un 10 per cent menys de percepció dels productors; un 12 per cent d'increment en el cas de l'aviram, però els productors d'aviram perceben un 24 més respecte a l'any passat; en el cas dels ous també hi ha un saldo positiu, s'han incrementat els costos un 13 per cent i el que perceben per produir és un 24 per cent més, i el cas més dramàtic és el cas del conill, amb un increment de gairebé un 15 per cent dels costos i una percepció respecte a la mateixa producció de l'any passat d'un 16 per cent menys.

Aquí hi ha diferents..., per què passen aquestes qüestions en els sectors diferents? Evidentment, en el cas de l'aviram hi va haver fa tres anys un efecte de regulació de la producció condicionada a l'amenaça de la grip aviària i hi va haver un efecte d'autoregulació que en aquests moments fa que hi hagi un equilibri major entre oferta i demanda. Vostè em deia que, en el cas del porcí, evidentment, estan passant coses que són preocupants, com que els escorxadors pacten –i això és veritat perquè sap..., fan un dinar previ a la llotja–, pacten els preus, i curiosament et trobes que en el sector ramader, i condicionat per un excés d'oferta, no solament no es ven al preu baix ja fixat a la llotja, sinó que hi ha producte per sota d'aquest preu.

Causas? Hi ha un excés de cabana; probablement, amb una reducció d'un 10 o un 15 per cent de la cabana, de la cabanya ramadera, en el cas del porc, es podrien regular però no hi hauria aquest excés d'oferta i no permetria que, com vostè bé ha explicat, un sector que està molt més agrupat, està en més poques mans, pugui fer coses que no són correctes.

Nosaltres això ho hem denunciat. Jo he participat personalment en alguna de les llotges, posicionant-me clarament a favor del sector productor i dient, explicant..., és a dir, cada any hi ha uns cicles on uns mesos de l'any guanyen els productors i uns altres mesos guanyen els escorxadors, però intentant fer la reflexió que l'any era un any excepcional, que la pujada de preus dels cereals i l'increment de costos posava contra les cordes moltes de les nostres explotacions i que si a això no hi posàvem remei i no hi posàvem seny ens podríem trobar a final d'any o a principis de l'any que ve amb un tancament de moltes d'aquestes explotacions i una posterior repercussió sobre els preus, és a dir, disminuint l'oferta, i un greu increment de preus.

No solament hem fet això, sinó que amb el ministeri hem activat tots els organismes de la competència perquè vetllin per..., si el que està passant és veritat o no. En aquest sentit, he de dir-li que des de la conselleria ja hi estem treballant des del mes de juliol. Hem reunit tot el sector, hem creat una taula de preus i hem fet un estudi de quines són les repercussions i quines haurien de ser les repercussions justes sobre cadascun dels productes, que quan acabem no tinc cap problema a passar-li i ensenyar-li, i una cosa és el que està passant, l'altra és la que alguns sectors voldrien que passés. És a dir, vostè parlava d'uns increments de preus entre un 30 i un 40 per cent, jo li diria que no són justos aquests increments de preus entre un 30 i un 40 per cent. I li'n puc

posar diferents exemples. En el cas del pa, quin és el cost –quin és el cost–, quin és l'increment de cost que hi ha a l'hora de producció de pa? Estem parlant del voltant d'un 7 per cent, 8, 6 per cent, i no més; és a dir, seria injust que el pa continués pujant perquè a data d'avui ja ha pujat un 7 per cent.

Podríem continuar parlant d'aquestes coses, però jo gairebé li explicaria que hi ha qüestions estructurals de sector i de mercat que no hi podem trobar una solució fàcil i que passen per concentrar l'oferta, perquè hi hagi uns mecanismes de resposta no tan làbils, com està passant. És a dir, el sector porcí va passar una crisi, la PPC, i després a partir d'aquí, en aquest moment, no han parat d'incrementar la cabana ramadera. Hi ha molts més porcs; en aquests moments estem matant al voltant de 14 o 15 milions de porcs l'any a Catalunya, i això fa que se'ns n'hagi anat una mica de la mà. És a dir, el sector quan va bé estira molt i quan va malament s'arrossa molt. Hauríem de trobar un major equilibri entre els pics i les valls que passa; això és una qüestió que passa no només en el sector ramader, jo diria que gairebé és una manera estàndard de comportar-se tot el sector primari, tant l'agrícola com el ramader, i que davant de determinades situacions de mercats hi ha respostes exagerades.

Quina hauria de ser la nostra funció? Vetllar perquè els pics i les valls no fossin tan accentuats, i sobretot treballar, i després en el segon torn li ho explicaré, quines mesures hem començat a posar en marxa perquè puguem estabilitzar en origen el preu dels nostres productes.

El president

Senyor Robles, pot fer la rèplica.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Gracias, señor *conseller*. Me congratulo de que estemos de acuerdo en el diagnóstico del problema porque el problema es grave. En la moción consiguiente que sigue a esta interpelación mi grupo parlamentario, de Ciudadanos, pondrá una serie de medidas que creemos que es imprescindible llevar a cabo. Pero usted mismo ha reconocido que hay prácticas abusivas en la disposición de precios en el mercado, y eso es un delito, no es que sea un abuso, sino que el abuso es un delito, y eso creo que debemos intentar evitarlo. La Generalitat en este caso tiene las competencias plenas en el asunto. Por lo tanto, no podremos en ningún caso escurrir el bulto ante una cosa que consideramos que es un delito.

Entre las medidas que considero que deberíamos empezar ya a poner..., curiosamente hace dos días la Comunidad Económica Europea ya ha puesto algunas. El Consejo de Ministros –tengo aquí el dato– de Agricultura de la Unión Europea dio el visto bueno a la propuesta de la Comisión Europea para suprimir los aranceles de la importación de cereales hasta julio de 2008 y evitar la propaganda que ha hecho que alguien en el mercado se esté aprovechando de una propaganda de subida del trigo, que no es real, por la cuestión de la utilización

que se hace de determinados cereales para producir bio-etanol o biodiesel.

Esta decisión se une a la recientemente adoptada por la supresión del barbecho obligatorio y la eliminación de las ayudas a la exportación de cereales. La PAC, en este sentido, ha actuado y está bien, ha actuado ágilmente. En este caso el Gobierno de la Generalitat debería tomar nota y tomar medidas en este sentido similares.

Repito que en la moción que presentaremos daremos cuenta de algunas de las posibilidades que puede hacer el Gobierno, y que esperemos que sean de su agrado, para poder ayudar precisamente a los que en este sentido están más perjudicados, sobretodo en el sector cárnico, en que la cantidad de capital que se está exponiendo y la descapitalización que tienen con estas subidas puede ocasionar que el mercado cárnico pueda tener un hundimiento en Cataluña, y vive mucha gente de este sector.

Por tanto, en este sentido, le diría, señor *conseller*, que no se trata tampoco solo de tener buena voluntad, se trata de arreglarlo, porque, si no, no hacemos nada. Yo sigo sin entender porque siempre los agricultores, ante precios que son tan distintos, tan diferentes, siguen pagándola siempre; nunca se hace nada para evitar este tipo de cuestiones.

Hay, en el Congreso de los Diputados, el Gobierno de Zapatero..., el señor Zapatero ha instado, en este caso, a la Comisión Nacional de la Competencia para actuar en casos similares. Nosotros en cuanto que tenemos competencias podríamos intentar hacer algo parecido, ¿no? Por ejemplo, ¿no se podría intervenir para que en la corrupción de control y subida de precios se mediase de alguna manera, en principio? Yo creo que sí se puede hacer.

Por otra parte, considero que los agricultores y los ganaderos ahora mismo tendrían que tener algo, concreto, una declaración, una reunión, algo concreto, del Gobierno, diciéndoles: «Señores, este tipo de problema que tenemos sobre la mesa se va a solucionar, vamos a darle alguna solución.»

Otra medida, inmediata. El Gobierno tendría que hacer algo por evitar que en los medios de comunicación se siga mintiendo con la subida del trigo. No puede ser que se esté utilizando eso para que la comercialización y los precios de destino se estén aprovechando de algo que hoy por hoy es falso; el 1 por ciento de la subida se debe, en Europa, a la subida del trigo, ni un céntimo más. Por tanto, no hay ninguna causa que garantice que se haya subido como se ha subido el pan, tan radicalmente; incluso que se podría doblar la harina a final de año. No hay ninguna causa real, sino una causa totalmente artificial. Y en ese sentido, señor *conseller*, algo podrían hacer en los medios de comunicación también.

Gracias, señor *conseller*.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Senyor Robles, jo li agraeixo la insistència, però jo li puc dir que des del mes de juliol no fem altra cosa que explicar als mitjans de comunicació quines són les causes de la pujada dels cereals, quines repercussions hi ha i què hi ha de veritat.

La producció de biocarburants és anecdòtica; en el conjunt de l'Estat espanyol representa, en un any normal, el 2 per cent de la producció de cereals, que van a produir bioetanol o biodiesel, i aquest any, curiosament, les principals plantes de producció s'han parat el mes de febrer precisament perquè el mateix cereal s'ha redireccionat en el mercat.

El problema és un problema entre oferta i demanda, com li explicava, que han entrat en escenari molts ciutadans del món. El mateix que va passar amb les matèries primeres com el ferro i l'acer està passant amb les matèries primeres del camp. I això continuarà així durant uns anys.

Entre altres coses..., és que vostè ens demana que intervinguem el mercat. Podem intervenir les males pràctiques, com vostè deia bé, i ho accepto. Podem intervenir, podem fer alguna actuació..., que ara li explicaré les mesures, no des d'ara, sinó des del mes de juliol, que hi estem treballant, i que algunes són acords de la Unió Europea perquè les hem instat des d'aquí i des de l'Estat espanyol. I ara passaré a explicar-les-hi.

En primer lloc, vostè ho ha explicat, s'ha eliminat el 10 per cent de reserva de cereal en les terres en què habitualment es guardava, on es produïa cereal, un 10 per cent, que anomenàvem «guarets» o «barbechos». S'han aixecat els aranzels a la importació. S'han establert mesures d'intervenció en la carn de porcí des del 29 d'octubre. Hem emmagatzemat 19 milions de quilos de carn de porc, i des d'abans-d'ahir s'ha aconseguit, s'ha aprovat un ajut per a la restitució a l'exportació de carn de porc, de trenta euros per canal, aproximadament, per cent quilos.

Hi han estudis d'altres qüestions, com aprofitar les farines d'origen animal en monogàstrics, en el cas de remugants. Hi ha hagut mesures estatals: una supressió del certificat veterinari obligatori per al trasllat de remugants, que a Catalunya ja ho estàvem posant en pràctica. Està damunt de la taula la reducció dels mòduls de l'IRPF a cadascun dels sectors ramaders; això sap que funciona..., que s'aprova a final d'any, i s'hi està treballant en aquests moments.

Des del Departament d'Agricultura no solament ens hem reunit amb les organitzacions agràries, sinó amb tots i cada un dels sectors: des del Gremi de Flequers, fins a les cadenes de distribució, fins a tots i cada un dels sectors –el del porcí, el de l'oví, el del boví–, arribant a pactes per afrontar les qüestions estructurals en el cas dels conills i en el cas de les ovelles i els bous, arribant a pactes, però a més a més posant mesures damunt de la taula, com l'avançament de les primes ramaderes per a aquest any. Es cobraran l'1 de desembre. Vostè sap que hi haurà un període de cobrar, entre el desembre i el juliol; les primes ramaderes de l'oví i el cabrum es cobraran al desembre. Tots els pagaments únics relacio-

nats amb la ramaderia es pagaran l'1 de gener, entre l'1 i el 4 de gener. I, a més a més, hi ha hagut ajuts en forma de crèdits, crèdits amb unes condicions de mercat, però molt favorables, que ja estan damunt de la taula, i som l'única comunitat autònoma que els té aprovats pel Govern i on els ramaders ja els poden anar a buscar.

D'altres mesures en què hem de treballar: a eliminar la taxa de seguiment de residus que paga el productor als escorxadors. Hem treballat perquè els famosos residus perillosos en el cas dels remugants, els anomenats MER, no repercuteixin sobre el productor i repercuteixin en la cadena de valor, i en un segon lloc, que es busqui una manera de fer un preu homologable; no pot ser que un escorxador cobri sis euros i un altre vint-i-quatre. És a dir, estem treballant amb el Ministeri perquè això es faci així, i a més a més també estem treballant per minorar la recollida de cadàvers i per campanyes de promoció que posin en valor la carn produïda aquí, cosa que durant molts anys no hem sabut fer. Però tingui en compte que certes mesures que vostè ens demana, de mercat i d'estructura de sector..., ja ens agradaria poder prémer un botó i que hi hagués una oferta més concentrada i que certes mans de responsables de l'altra part de la cadena no poguessen interferir ni intervenir ni manipular els preus de la producció.

Jo estic disposat a parlar amb vostè, com amb tots els grups parlamentaris, com hem fet amb el sector: quaranta-cinc dies, trenta-cinc reunions amb diferents agents del sector. El compromís de tot el que hem fet està damunt de la taula, ho hem fet arribar al sector, i el sector reconeix que com a mínim és de les comunitats que com a mínim hem anat pel davant i que hem fet primer les coses posant crèdits, que de moment no és una mala mesura... El sector ens demanava un ajut *de minimis*. Miri, nosaltres, per donar a una explotació entre tres i sis mil euros, necessitaríem habilitar 70 milions d'euros...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Una explotació que carrega porcs cada setmana, en aquests moments deixa de guanyar o pot perdre de dotze a divuit mil euros. Un ajut de tres mil euros no representa gran cosa. En canvi, mesures dirigides a les millores estructurals que podem oferir al sector serien molt més positives.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre el sistema ferroviari.

Interpellació al Govern sobre el sistema ferroviari (tram. 300-00085/08)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, hem de parlar novament de ferrocarrils, des de diverses perspectives, des de diversos àmbits. Per tant, al llarg d'aquesta interpellació, en què tocarem bàsicament tres temes, volem donar un fil conductor amb dos eixos bàsics: el primer, avaluar la capacitat del Govern d'estar al costat dels ciutadans, la capacitat de defensar els interessos de la gent de Catalunya, no en abstracte, sinó individualment, i per altra banda, també avaluar la capacitat real de gestió del Govern de la Generalitat de Catalunya, de gestió de les infraestructures, de gestió de l'emergència i de gestió de la capacitat d'influència amb relació a les obres que executen d'altres administracions.

I permetin-me, doncs, que divideixi aquesta interpellació en tres blocs: primer, avaluar quin ha estat el seu capteniment, quina ha estat l'actuació del Govern amb relació a l'incident que va patir el túnel del Gornal el 20 d'octubre, conseqüència de les obres que s'estaven fent en el tren d'alta velocitat; el segon, fer referència a tot el procés d'indemnització als ciutadans afectats, i el tercer, dibuixar expectatives de futur, perquè evidentment hauríem de tenir capacitat, com a país, de poder decidir més i millor amb relació a les nostres infraestructures.

Per nosaltres, senyor conseller, el que va passar els dies 15, 16, 17, 18, 19 i 20 d'octubre va ser extraordinàriament greu. Estem parlant de l'afectació d'un túnel que, com a mínim, no tornarà a funcionar fins al mes de febrer, mirant les millors expectatives, que ha deixat fora de servei seixanta mil usuaris de Ferrocarrils de la Generalitat, però que en un determinat moment va posar en risc la seguretat d'aquell servei. I, davant d'això, quina va ser l'actuació del Govern de la Generalitat?, quina va ser la seva capacitat de reacció? Era evitable, era previsible? I amb les dades que vostès ens lliuren queda perfectament clar que vostès, com a govern de Catalunya, sabien exactament que les obres que s'estaven duent a terme en el tren d'alta velocitat, i especialment d'injecció de formigó a pressió dels esvorancs de dalt, afectaven i podien afectar l'estructura del túnel.

Hi ha dues actes que són extraordinàriament reveladores: una del dia 15 i l'altra del dia 18 –del dia 18, dos dies abans–, en el qual els mateixos Ferrocarrils de la Generalitat accepten que hi ha una injecció que perjudica el túnel. Es pren alguna mesura cautelar? No. Es pren alguna mesura potent? No. No es reforça l'estructura del túnel, no s'altera el funcionament de les obres que s'estan fent per injectar aquest formigó a pressió, no s'atura aquesta actuació, per bé que tenia un incidència en el funcionament ordinari del túnel. Hi havia coordinació, senyor conseller, entre Ferrocarrils de la Generalitat i el Govern espanyol quan es feien aquestes obres d'injecció? I vostès, a través de respostes parlamentàries, ens diuen que no, que no hi havia coordinació. Saben quan diu el Govern que s'assabenta el Govern de la Generalitat de Catalunya que estan injectant formigó a pressió? Quan se n'assabenten? El dia 17 d'octubre. Sap quan la premsa explicava que hi havia injeccions de formigó? El dia 16 d'octubre o el dia 15 d'octubre. Vostès, senyor conseller, que hi fan en el Cefcof? Aquesta és la manera de defensar els interessos

d'una infraestructura i, sobretot, la seguretat dels ciutadans?

En parlarem més. Tindrem la possibilitat que vostè comparegui en el marc d'una comissió, si és que el tripartit hi està d'acord, perquè en aquesta línia d'opacitat també podria passar que no anés així.

Segon element, que és estar al costat dels ciutadans. I durant tota aquesta crisi vostès no han estat al costat dels ciutadans. Com pot ser que en aquests moments els usuaris perjudicats de Ferrocarrils de la Generalitat no rebin cap mena de compensació –a diferència de..., sí que la reben els usuaris de Renfe–, per un mal funcionament? I en aquest cas no directament imputable a vostè, sinó a l'Administració de l'Estat. Aquesta és la manera com el Govern de la Generalitat té la capacitat d'exigir, d'imposar-se i de garantir els interessos dels ciutadans de Catalunya? A què es deu aquesta asimetria?

Segon element, des d'un punt de vista indemnitzador. Hi ha hagut diverses entitats que expliquen que les pèrdues diàries d'aquesta crisi són de 7 milions d'euros, 7 milions d'euros diaris. On és la Generalitat de Catalunya? On és l'Agència Catalana del Consum? On és el Departament de Política Territorial? Com es canalitzaran aquestes indemnitzacions? I l'únic que sabem és que el president del Govern espanyol, el senyor Rodríguez Zapatero, en la mateixa línia de *Bewingut, Mister Marshall*, de *Welcome, Mr. Marshall*, ve aquí i diu: «No, no, escolti, no indemnitzarem aquella gent que efectivament han quedat perjudicats. Indemnitzarem el conjunt dels ajuntaments inaugurant, impulsant infraestructures que no són de la seva mateixa competència.» És un menyspreu institucional a la Generalitat de Catalunya, i sobretot vol dir oblidar-se per enèsima vegada d'aquells que són els autèntics perjudicats de tot plegat, que són els ciutadans individualment. Es parla de municipis en abstracte, fent un homenatge a l'arbitrarietat, i no es parla de ciutadans concrets.

On és el Govern de la Generalitat? No tenen capacitat de gestionar bé l'obra pública, no tenen capacitat, no estan demostrant la capacitat per gestionar l'emergència, però a més a més no se situen al costat de la gent, no estan al costat dels ciutadans. I aquesta asimetria entre Govern de la Generalitat i Estat, i aquesta resignació davant de promeses estrictament electoralistes que no responen res, són inadmissibles, senyor conseller. I nosaltres estem convençuts que vostès haurien de tenir l'esma per dir-ho, si no tinguessin aquest nivell tan terrible de dependència del PSOE. I ho vaig advertir: el problema no és la seva lliure determinació com a PSC d'estar supeditats al PSOE, sinó que això perjudica el dia a dia dels ciutadans de Catalunya.

I tercer element que nosaltres volíem comentar en aquesta interpellació, que són les expectatives de futur. El Consell per a l'Impuls i el Seguiment del Desplegament de l'Estatut, reunit el 25 d'octubre, amb el conseller Saura com a portaveu, va dir que l'1 de gener es faria el traspàs efectiu del servei de rodalies a la Generalitat de Catalunya, en els termes que fixava l'Estatut. La setmana passada vostè va comparèixer en Comissió de Política Territorial i ens va dir que no. En què quedem, senyor conseller? En fi... Tenen clar quin ha de ser

el paper de la Generalitat de Catalunya? Aspiren com a molt a participar en un òrgan de consorci, en una mena d'hòlding per gestionar l'obra pública, o vostès es creuen de veritat que Catalunya ha de tenir dret a decidir en les seves pròpies infraestructures?, que aquest és el clam que hi ha al carrer, que aquest és el clam que mou milers de ciutadans que aquest dissabte es manifestaran justament per demanar això. I davant d'aquest dret, reconegut a l'Estatut, veiem una passivitat greu del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres fa més d'un mes vam entrar cent noranta preguntes al Govern de la Generalitat de Catalunya perquè ens expliqués, perquè digués en quina situació es trobava la xarxa de rodalies i de regional de Catalunya. Els preguntàvem sobre l'organigrama, i el Govern de la Generalitat diu que no ho sap. Els preguntàvem sobre els ingressos del servei de rodalies i mitja distància, i el Govern de la Generalitat ens diu que no ho sap. Els preguntàvem sobre el pressupost en inversions a Renfe Rodalies i Mitja Distància, i el Govern de la Generalitat ens diu que no ho sap. Els preguntàvem sobre l'evolució del nombre de treballadors de Renfe, que és el servei que ha de ser traspassat, i el Govern de la Generalitat ens deia que no ho sap. Els preguntàvem sobre el tipus de contractació que tenia el personal, i el Govern de la Generalitat ens diu que no ho sap. Els preguntàvem sobre el personal de manteniment, i el Govern de la Generalitat ens deia que no ho sap. Els preguntàvem sobre la facturació del servei, sobre el nombre de trens de passatgers, sobre les trams de la xarxa de rodalies que tenen via única, sobre la tipologia de cadascun dels trens, sobre el material mòbil, sobre les actuacions que s'havien de dur a terme. Cent noranta preguntes, i el Govern de la Generalitat ens diu: «Escolti, no els ho podem dir, no tenim la capacitat de dir-los això.»

Aquesta és una manera de poder defensar de manera lògica els interessos de Catalunya? Aquestes són les preguntes; aquesta és la resposta: dues línies dient que el Govern de la Generalitat no té clar ni tan sols allò que li traspassen. Estem a les seves mans.

Escoltin, aquest dissabte sortirà una quantitat important de gent demanant més poder per a Catalunya. Estiguin a l'alçada. Vostès com a PSC no s'hi afegiran, per la seva supeditació al PSOE, però com a mínim, com a govern, estiguin a l'alçada i tinguin la capacitat de poder aspirar a més poder per gestionar millor els interessos dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Rull, crec que vostè té un problema molt seriós; vostè té una fantasia, construeix en el núvol d'aquesta fantasia una teoria, la vesteix d'un presumpte realisme i sobre això elabora tot el seu discurs. Però qui construeix una fantasia en el núvol sap que el núvol, en fi, quan es

veu de lluny té una aparent consistència, però quan t'hi poses al mig és tot ell volàtil, gasós, no? I jo crec que tot el plantejament que vostè fa posa en evidència que aquest «hem de tornar a parlar del ferrocarril» vostè ha decidit que n'hem de tornar a parlar, però, vist el que diu, ja no hi ha res més a parlar. Res de nou a l'horitzó. Un núvol i la fantasia del diputat interpellant, que creu que ha trobat un osset de peluix i que el pot estirar, estirar, a veure si finalment es trenca. Però no es trenca.

I anem als tres apartats de la seva intervenció. La primera part. Senyor Rull, qui pregunta malament interpreta malament. I vostè s'ha equivocat i ha obtingut unes respostes que són molt afinades i que, a l'hora que les interpreta, s'equivoca estrepitosament. Perquè quan el Govern li diu que en la reunió del Cecof del dia 17 té coneixement d'un fet concret amb relació a una incidència concreta no li diu que anem vint-i-quatre hores per darrere dels mitjans de comunicació, ni tan solament li diu que no tenim, a part de les reunions setmanals del Cecof, un seguiment diari a peu d'obra, constant, des del dia que van començar les obres, de totes les incidències al voltant del túnel no només de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, sinó en el conjunt de tota l'obra del túnel de l'AVE en el municipi de l'Hospitalet de Llobregat per parlar d'aquest cas concret.

Jo he intentat dir del dret i del revés –i vostè no ho ha volgut escoltar perquè continuava instal·lat en el núvol de la seva fantasia– que el Govern de la Generalitat ha tingut coneixement i ha seguit de prop des del mateix dia que van començar les obres, autoritzades pel Govern de la Generalitat a través de l'empresa pública Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, el mes de juliol. I que la primera setmana que comencen les obres, del 20 al 27 de juliol, ja van passar coses, és a dir, filtracions d'aigua, des de les obres del túnel de l'AVE al túnel de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Del 20 al 21 i el 23 d'agost va haver-hi també incidències. I el 5, el 15, el 18 i el 20 d'octubre, també.

En què s'equivoca vostè? Diu: «Circumscrivim-ho als episodis del 15, del 17 a la nit, amb efecte sobre el servei el 18 al matí, i a l'episodi greu, amb interrupció del servei, del dia 20.» I si ho circumscrivim als episodis del 15 al 18-17 i el dia 20, vostè perd de vista el seguiment diari, constant, vint-i-quatre hores sobre vint-i-quatre, amb un tutor de Ferrocarrils en el seu túnel sempre per saber en cada moment què passava i per respondre-hi adequadament. I he explicat també que a cada un d'aquests incidents hi van correspondre, sobretot aquells que produïen esvorancs, injeccions, injeccions als forats, directes als forats sempre. I que naturalment en el seguiment d'aquestes injeccions, només un cop garantit que el forat estava consolidat, Ferrocarrils autoritzava, u, la continuació de les obres; dos, la continuació o la represa del servei. Sempre.

I l'única incidència que apareix com a nova són injeccions fetes des de la superfície per consolidar el terreny adjacent a les línies de rodalies i per sobre i al costat del túnel de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, no amb relació als esvorancs que es produïen al costat i a sota del nostre túnel, sinó en el lateral, per tal de consolidar el terreny. I com que són injeccions diferents, són injeccions de característiques noves, que són les que pro-

dueixen una pressió lateral en el mur del túnel de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i, com a conseqüència d'això, provoquen el desplaçament d'un dels murs, d'una de les pantalles del túnel de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Mala formulació de les preguntes, mala interpretació de les respostes; en el fons, mala fe política, que no es correspon amb l'actitud que correspondria si el que es tracta és de fer un debat constructiu i raonable sobre un episodi originat per unes obres que no fa el Govern de la Generalitat de Catalunya i que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha controlat al minut –al minut–, fil per randa, en tots els detalls, i que n'ha fet un seguiment exhaustiu, senyor Rull.

Segona qüestió. Miri, és el Govern de la Generalitat qui planteja la necessitat de compensacions directes als usuaris, de compensacions col·lectives, de compensacions pròpies, generades pel Govern de la Generalitat, amb relació a la fidelització dels seus usuaris en l'àmbit de la línia de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que no ha interromput mai el seu servei i que l'únic que ha fet ha sigut escurçar-lo i donar-lo per culminat en l'estació de l'avinguda del Carrilet, de l'Hospitalet, i transbordar després a la línia 1 del metro. I, en conseqüència, a diferència d'allò que ha passat en les línies de rodalies, no hi ha hagut una interrupció del servei, sinó que hi ha hagut un escurçament del recorregut, no podent arribar a la plaça d'Espanya, tot i que hem operat trens des de la plaça d'Espanya fins a la plaça d'Europa per donar servei a Fira en el seu recinte de l'Hospitalet.

Per tant, el Govern de la Generalitat de Catalunya, que és un govern que no és populista, que no és paternalista, que no planteja les mesures de caràcter compensatori de forma que siguin interpretades amb aquest caràcter de relació paternofilial amb la qual sempre havia actuat algun dels governs anteriors, que tots coneixem bé i que a vegades hem hagut d'interpretar a l'hora de relacionar-se amb els ciutadans, el Govern de la Generalitat de Catalunya ara, recollint una llarguíssima experiència del positiu i el negatiu de governs anteriors i de la seva mateixa tradició de govern en l'àmbit municipal, entén que la resposta als drets dels usuaris, la vertadera manera de posar-se al costat dels ciutadans és atenent a l'arrel del problema, a les causes estructurals, als problemes que de veritat afecta la prestació d'un servei públic al conjunt de la col·lectivitat, a l'ànima mateixa del conjunt de la societat catalana, que pateix una mala prestació d'un servei públic i que naturalment s'ha d'arreglar.

I anem a la darrera qüestió, al tema del pes polític, la capacitat d'influir, la capacitat de negociar i les respostes. Com que segueix instal·lat en el núvol, senyor Rull, i vostè, a través de preguntes demana informació, diu: «Quants trens té Renfe a Catalunya?» Quants treballadors té Renfe a Catalunya? Quins béns té Renfe a Catalunya? Com opera el servei Renfe a Catalunya?» I jo li responc amb dues línies, no que no sé res. No faci trampa, senyor Rull, jo no li dic que no sé res. Li dic que ho sé tot però que tot el que sé és el que està damunt de la taula de les negociacions per la transferència de la competència en matèria de rodalies. I li dic: «Tot allò

que vostè pregunta en aquestes 192 preguntes és allò que és objecte de negociació per a un traspàs efectiu del servei i la competència de les rodalies a la Generalitat de Catalunya.»

I en conseqüència, senyor Rull, vostè no pot anar dient una per una, 193 preguntes: «Jo pregunto això i el Govern diu que no ho sap» perquè el Govern li diu: «Ho sé tot però ho tinc damunt de la taula i no cal que jo li digui quants trens té cadascú, sinó simplement li dic: en la negociació bilateral Estat - Generalitat, tren per tren, via per via, personal en el seu conjunt, empresa per empresa, estem negociant a fons un traspàs d'una competència», que després li explicaré com el tenim en aquests moments.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Senyor Rull, pot fer la rèplica.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers... Senyor Nadal, jo l'havia sobrevalorat, eh? És a dir, pensava: «Quan el conseller de Política Territorial no respon cent noranta preguntes, home, segur que el conseller de Política Territorial té clar que es mou en un sistema parlamentari, en una democràcia, i que, per tant, no obstruirà la possibilitat de l'oposició a accedir a tota aquesta informació.» Estava convençut que això no seria així.

Ara vostè em diu: «No, no, és que ho sé però no els ho vull dir.» Escolti, jo no li he preguntat, senyor conseller... (*Remor de veus.*) La qual cosa..., el primer demostra incapacitat; el segon demostra mala fe. I vostè aquí ens ha estat fent una expressió de mala fe, de dir: «Escolti, tot això que em pregunta...»

Jo no li pregunto previsions de futur. Li pregunto: «Escoltin, vostès han de rebre un determinat servei. En quines condicions opera aquest servei en aquests moments?» És a dir, si ens hem de fer càrrec dels trens, si ens hem de fer càrrec de Renfe operadora, volem saber quant personal té, quins trens, quins recursos, quins pressupostos, quins protocols d'actuació, quins mecanismes de manteniment. Això és lògic. És a dir, en qualsevol negociació un govern diligent i responsable ha de tenir això; això no són judicis de valor, no són elements susceptibles de ser negociats, són realitats. El nombre d'unitats mòbils que hi ha en aquests moments a Catalunya són realitats, són elements objectius.

I, per tant, o vostè actua de mala fe i impedeix que aquest Parlament pugui accedir a aquesta informació, que és rellevant per poder fer un bon acord de traspàs, o vostè no ho sap –o vostè simplement no ho sap, no en té coneixement–, no ens pot dir aquestes coses que són tan clares, tan diàfanes, tan rotundes; no té la capacitat de dir-nos-ho. I, sigui quina sigui l'explicació, estem davant d'un govern que no és responsable, davant d'un govern que no és diligent, davant d'un govern que és feble a l'hora de plantejar una negociació amb el Govern espanyol. La mateixa feblesa que impedirà que els aeroports de Reus, Girona i Sabadell es puguin

desclassificar i es puguin traspassar aquesta legislatura a Catalunya. La mateixa fragilitat que impedirà que puguem tenir Renfe, Rodalies i Mitjana Distància. Aquesta és la seva feblesa, aquesta és la seva incapacitat negociadora, senyor conseller. Aquest no és el seu problema, aquest és el problema del conjunt del país –aquest és el problema del conjunt del país.

I des del punt de vista indemnitzatori, amb aquesta retòrica que vostè empra fent voltes sobre un mateix concepte, diu: «La nostra no serà una actitud populista i paternalista.» Digui-ho clar: l'actitud del senyor Zapatero és una actitud populista i paternalista en aquest tema. Inadmissible per a un país com Catalunya. Digui-ho clar. Parli amb coherència, parli amb valentia política, senyor conseller. Digui-ho clar. I l'actitud de la ministra Álvarez és impresentable, és inadmissible. Tinguin la valentia política d'expressar-se en aquests termes. No cal que faci circumloquis, digui-ho directament.

I el darrer punt per nosaltres és el més transcendent, que és el més greu, senyor conseller, que fa referència a aquesta incidència del dia 20. Pregunta concreta que li fem: com i quan adverteix Adif i/o el Ministeri de Foment a la Generalitat que s'inicia l'actuació d'injecció dels esvorancs que s'han produït a la zona de Bellvitge? Com i quan? La Generalitat té coneixement de la decisió d'implementació de mesures de tractament a l'àmbit de Bellvitge en la reunió del Cecof de dimecres 17 d'octubre. Ras i curt. Que no ho sabien abans? No tenen una comunicació constant i directa? Amb quin pla d'obres es van fer aquelles injeccions, senyor conseller? Quins mecanismes de reforç es van utilitzar en el túnel de Ferrocarrils de la Generalitat, senyor conseller? Quan hi va haver la incidència del dia 17, quines mesures excepcionals van preveure? Reduir la velocitat dels trens a deu quilòmetres per hora? Si això ja ho havien fet tres mesos abans, quatre mesos abans! El president Montilla va dir: «No, no, vam reduir la velocitat.» Però si vostè mateix, en una resposta, ens diu que no és així, que ho havien fet temps abans!

Sap què passarà, senyor conseller? Si vostès surten d'aquesta línia d'opacitat, algun dia sabrem la transcripció de la conversa entre el maquinista i el servei central, que és una conversa patètica, en la qual es fa advertència del risc imminent i evident que hi ha per a la seguretat del servei. I aleshores parlarem amb totes les conseqüències.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. No només viu en un núvol sinó que està instal·lat en una caixa negra. I la política no es construeix a partir de caixes negres i de la demagògia que, sigui quin sigui el to que vostè utilitza, fa servir a l'hora d'intentar argumentar.

I, per tant, senyor Rull, li ho torno a dir. Miri, pel que fa a les mesures compensatòries, el Govern de la Gene-

ralitat de Catalunya s'ha reunit i ha acordat abordar el tema del deute social amb relació al problema de Rodalies, amb la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya, amb la Federació d'Associacions de Veïns de l'Anoia, amb la de Barcelona, amb la del Baix Llobregat, amb la de Badalona, amb la del Bages, amb la de l'Hospitalet, amb la de Santa Coloma de Gramenet, amb la de Tarragona, amb l'Associació per la Promoció del Transport Públic, amb l'Organització de Consumidors i Usuaris de Catalunya, amb la Unió de Consumidors de Catalunya, amb Comissions Obreres de Catalunya, la Unió General de Treballadors, la USOC, i han acordat conjuntament abordar mesures de caràcter col·lectiu pel que fa a la millora del servei, l'increment de la capacitat i la qualitat dels trens i la inversió a la xarxa. I, en segon lloc, una campanya de foment del transport públic amb l'entrega de títols de transport als usuaris afectats per compensar-los el mal servei.

Alhora, el Govern de la Generalitat, a través del Departament de Política Territorial i del Departament de Treball, està fent l'avaluació de l'impacte sobre l'economia i la societat catalana de la interrupció del servei de rodalies i l'avaluació de les pèrdues per a l'economia de Catalunya. I sobre aquesta base actuarà per tal de buscar els millors camins per compensar allò que a vegades és un intangible, que és el mal produït en la paciència, la constància, les hores de dormir i la vida laboral i familiar de milers de catalans que s'han vist directament afectats per aquesta situació.

I pel que fa a les negociacions. Miri, senyor Rull, el 10 de setembre, el 19 de setembre, el 10 d'octubre, el 25 d'octubre, el 14 de novembre i el 20 de novembre, la comissió bilateral, a través de la ponència creada per al traspàs de les rodalies, ha abordat els temes següents: planificació i gestió dels serveis, atorgament dels serveis, assignació de capacitat, operació a través de l'empresa operadora i incidència i control sobre un acord entre la Generalitat i l'Administració General de l'Estat sobre els nivells de servei actuals i futurs a la xarxa de rodalies i el seu règim de finançament per part de l'Estat, modificant d'aquesta manera el contracte programa de Renfe operadora; acords Generalitat - Ministeri de Foment sobre el programa d'inversions en la infraestructura de la xarxa de rodalies en l'horitzó del 2015, articulat en la revisió del Pla director d'infraestructures de la regió metropolitana de Barcelona; acords Generalitat - Adif sobre prestacions en la infraestructura, disponibilitat i fiabilitat dels solcs, capacitat del manteniment i gestió de la circulació en règim de funcionament de tots els trens en l'àmbit de les vies que gestionarà l'Administrador d'Infraestructures, i un acord Generalitat - Adif sobre subrogació dels convenis i del contracte programa de l'Adif en allò que afecti la infraestructura de Catalunya.

I no hi ha opacitat, hi ha la màxima transparència. Hi torno a insistir, senyor Rull, com que vostè no formula les preguntes adequadament..., rep les respostes adequades i que corresponen.

Tinc, senyor Rull, una autèntica antologia del disbarat de les respostes que nosaltres vam obtenir sent oposició fugint d'estudi els consellers i conselleres dels governs de Convergència i Unió durant vint-i-tres anys,

mai contestant allò que se'ls demanava, i, evidentment, constantment amagant la informació que se'ls era demanada.

I, en conseqüència, nosaltres, que el que fem és respondre allò que se'ns pregunta. A vostè que, en comptes de fer una sol·licitud d'informació, pregunta tota la informació que podria contenir aquella sol·licitud, pregunta a pregunta, en 192 preguntes, jo li contesto: com que tot això és objecte de negociació, està en els dossiers de la negociació i es donarà a conèixer quan es tanqui l'acord.

I per tant, senyor Rull, el Govern ho sap tot, té tota la informació, la té en els dossiers de la negociació. I, evidentment, si hem de negociar la transferència de 135 trens o de 185 trens, tenim, fil per randa, les característiques tècniques de cada vagó i de cada...

El president

Senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...màquina per després concretar-ne la transferència.

I vostè segueix equivocant-se, segueix preguntant malament, i les respostes que obté són les adequades...

El president

Honorable conseller!

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i vostè les interpreta d'una forma inadequada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la... (*El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.*) Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Sí; molt ràpid, senyor president. Ja li avanço..., li ho farem arribar per escrit, però evidentment el Grup Parlamentari de Convergència i Unió demanarà empara perquè hi ha una ocultació deliberada d'informació en aquest punt tan transcendent.

Gràcies.

El president

Doncs...

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la recerca, el desenvolupament i la innovació (tram. 302-00063/08)

...l'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la recerca, el desenvolupament i la innovació; presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

(*Remor de veus.*) Senyors diputats, senyores diputades!

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Bé, aquesta intervenció és per defensar la moció que hem presentat; moció que està presentada pensant que el Govern és el que és i que no ha passat a l'oposició, com n'hem tingut la impressió després de sentir la darrera intervenció del conseller d'Obres Públiques i Política Territorial.

Aquesta moció sobre recerca és la subsegüent a la interpellació que vàrem formular en el darrer Ple i que encetàvem dient que aquell mateix dia s'havia produït una dada que era la dada de la inflació del mes d'octubre i que ens situava en el 3,6 per cent. I dèiem: «Tenim un problema.»

I avui hem de presentar aquesta moció dient: «El problema s'agreuja.» Avui s'han conegut les dades provisionals de la inflació del mes de novembre, que ens situen en el 4,1 per cent, i que fa preveure que el proper mes, si no és que puja per sota del 0,1 per cent, tinguem unes dades d'inflació, doncs, de l'ordre..., això, del 4,1, entre el 4,1 i el 4,5 per cent.

I, a més a més, el mes de desembre és un més especialment greu, perquè és el mes en el qual es produeixen les revisions salarials de nombrosos convenis. I, per tant, tindrà una afectació extraordinàriament directa sobre la competitivitat de les empreses.

Per tant, el problema que teníem quan la interpellació, avui el tenim una miqueta més agreujat.

Nosaltres hem presentat una moció que jo qualificaria d'òbvia; és una moció que demana al Parlament que d'algun manera ratifiqui allò que el mateix Govern en algun moment determinat ja tenia intenció de fer però, al nostre entendre, no ha fet. I, per tant, creiem imprescindible que el Parlament doni suport a aquests plans i a aquestes mesures, al Govern, per tal que les pugui tirar endavant.

I, en aquest sentit, es fa en la moció una primera consideració. I és que es consideri que la transformació de la societat industrial en societat del coneixement tingui caràcter estratègic, i per tant en totes les actuacions del Govern es tingui present de forma transversal aquest caràcter estratègic d'aquesta transformació de la societat, incident, òbviament, en tres aspectes.

En l'aspecte de l'ensenyament, tant bàsic, universitari, com de formació contínua. També tenim dades recents respecte de l'ensenyament gens afalagadores de la política que s'està duent a terme. La setmana passada era l'informe de la Fundació Bofill; aquesta setmana és l'informe PISA, que ens situa en posicions gens positives per abordar aquesta transformació de la nostra societat.

El segon aspecte, el de la recerca, desenvolupament i innovació, que és objecte..., va ser objecte de la interpellació i és objecte d'aquesta moció.

I, finalment, societat de la informació, que no formarà part d'aquest paquet, perquè està en les competències d'una altra conselleria.

I la moció acaba demanant recolzament a qüestions que haurien de ser òbvies pel Govern, però que a la vista dels fets, doncs, no ho són.

En primer lloc, donar suport o ratificar la validesa del Pla de recerca i innovació 2005-2008, que és un pla fet per aquest Govern..., per l'antecessor d'aquest Govern, però que entenem que marca uns objectius, entenem que marca unes fites que han de ser assumits pel Govern, i que ens dona la impressió que en aquests moments han deixat ja de banda i, doncs, s'estan fent nous plans per fer altres coses.

Però també avaluar el Pla de recerca i innovació; el mateix pla contempla unes eines d'avaluació que no s'han dut a terme, i creiem que és interessant i important avaluar els resultats, siguin bons o dolents, però, per saber exactament quin ha estat el resultat d'aquest Pla de recerca i innovació.

Donar suport a l'acord estratègic en aquells temes que afecten la recerca, desenvolupament i innovació. Vàrem posar en evidència que hi han un bon grapat dels punts, dels ítems que contempla aquest acord estratègic, que no han estat duts a terme per part del Govern. I, per tant, entenem important que el Parlament ratifiqui la seva voluntat que es duguin a terme íntegrament aquests punts.

Estabilitat de polítiques de recerca. També ho vàrem dir en la interpellació; entenem importantíssim per al sistema de recerca que hi hagi una estabilitat en el seu finançament. Els projectes de recerca no són d'un dia per l'altre, no són d'un any per l'altre, sinó que són a un mitjà termini. Per tant, requereixen un marc de finançament estable.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

I, finalment, i acabo, senyor president, demanem que hi hagi una aposta per les grans infraestructures de recerca. Des que el Partit Popular va deixar el Govern de l'Estat no hi han hagut apostes a Catalunya per noves grans infraestructures de recerca. I això és importantíssim i necessari per garantir la permanència d'investigadors a Catalunya i també per atreure investigadors estrangers.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

No s'han presentat esmenes; per tant, poden intervenir els grups parlamentaris per fixar posició. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí; gràcies, senyor president. El nostre grup parlamentari donarà suport a aquesta moció; donarà suport a la totalitat de la moció. Es deia fa un moment en la intervenció del company diputat que feia la defensa de la moció... Això és un reguitzell d'obvietats; sense menystenir en

absolut la seva moció, perquè nosaltres tenim una moció, que discutirem a la part final d'aquesta sessió, que també podem definir com un reguitzell d'obvietats.

Però aquesta és la gravetat de la situació. Normalment, quan interpel·lem el Govern i després fem propostes..., és la discrepància entre models, entre Govern i oposició; és una discrepància que pot ser legítima, o no, respecte a com volem fer les coses. Però és que en aquest cas hem d'anar a les obvietats del que teòricament tots hi hauríem d'estar d'acord, i, en tot cas, discrepar de com fer-ho.

Però és que no podem arribar a discrepar de com fer-ho, si és que no arribem a l'inici de què és el que hem de fer. Perquè jo em mirava aquesta moció i, clar, ratificar la validesa del pla de recerca és que és molt gros. Aquí hauria de preguntar-me, home, què és el que està passant..., si és que tenim un pla de recerca, que està pactat, que és el full de ruta i que no ens interessa des del punt de vista del Govern.

O encomanar eines d'avaluació. Tant que n'hem parlat amb la conselleria, d'avaluació! Si les tenim, si l'únic que hem de fer és executar-les i tirar-les endavant. Per algun motiu estrany no ho volem fer.

L'acord estratègic. Si és que aquest és un acord de Govern –aquest és un acord de Govern. I tampoc el complim.

I, per descomptat, donar estabilitat als centres de recerca o impulsar noves infraestructures als centres de recerca. Tenir els centres de recerca com els tenim en aquests moments, en la incertesa de no saber el que es pot fer o el que no es pot fer en els propers quatre o cinc anys, és absolutament tenir paralitzat el sistema de recerca, i a més amb conseqüències a mitjà termini. I ho torno a dir, sé que la resposta del Govern serà: «Escoltí'm, si ningú ha de patir per res, perquè aquest any tots els centres, pressupostàriament, tenen prorrogat el seu pressupost.» Però tothom sap –una mica que coneguin el món de la ciència– que a un centre de recerca no se li pot dir: «–Vostè té pressupost fins l'any que ve. –Bé, i quin tipus de projectes jo puc tirar endavant si no sé exactament què és el que passarà dintre de dos, tres o quatre anys?» La recerca és a mitjà termini, sempre.

Per tant, tot això ens donaria un grau de fer-nos la pregunta: per què està passant això?, però per què? Cap govern del món actuaria en aquest sentit. I més encara quan, llavors, tenim els índexs que tenim: 2003, el percentatge sobre el PIB d'R+D, 1,38; 2006, 1,39. És que estem igual del 2003 al 2006. I em dirà: «Escoltí'm, si en els pressupostos es pot visualitzar que nosaltres hem anat incrementant les partides pressupostàries i que el PIB ha pujat.» Sí, i també el pressupost global és més alt. Per això existeixen aquests tipus d'índexs. Per això mai parlem en termes absoluts. Per això parlem en termes percentuals. I per tant, tant me fa, al final l'important és les eines d'avaluació final. I l'avaluació final em diu que el 2006 estem en el mateix punt de la pel·lícula que el 2003. Per tant, alguna cosa no s'està fent bé.

I, a més, segons el que he estat dient en aquest moment, ho tenim paralitzat. Ah!, sí, l'excusa és: «Es que tenim el pacte nacional.» Un pacte nacional per a la recerca en

el qual hi estem d'acord, i podem estar d'acord a entrar en el debat, però un pacte nacional no pot ser l'excusa per tenir-ho tot absolutament parat durant dos anys; no té cap sentit! I les coses poden anar paral·leles absolutament. Perquè un es pregunta: «Podem fer avaluació del PRI? El PRI ens serveix per a alguna cosa?» O, si no, que surti el Govern i surti el conseller i digui que deroga el PRI. Però, oi que no? Doncs, si això és així, per què no podem seguir aquest full de ruta?, paral·lelament al debat que es tingui en el pacte nacional. Es pot fer? Sí. No es fa? No sé per què.

Establir a la majoria de centres que tenim amb prestigi en aquest país la renovació dels contractes programa a mitjà termini i plurianualment, es pot fer si hi ha voluntat política? Sí. I no té res a veure amb el pacte nacional.

Coordinar el sistema de ciència als diferents centres. Crear l'Agència Catalana per a la Recerca que coordini el sistema de ciència, es pot fer o no es pot fer? I no té res a veure amb el pacte. Clar que es pot fer. O la llei per la ciència. I què més encertat hauria estat tenir paral·lelament el debat de la llei de la ciència de Catalunya al mateix temps que ocorre el debat sobre el pacte nacional. I en el fons, el que fem...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

...és tenir aquest debat en seu parlamentària. Per algun motiu estrany tampoc es porta.

Per tant, senyor president, nosaltres donarem suport a la moció en la seva totalitat.

Gràcies.

El president

Senyora Agnès Pardell, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

La Sra. Pardell i Veà

Gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, Catalunya està immersa en un sistema que interacciona la seva recerca amb altres polítiques de recerca i d'innovació, que són les directrius que marca la Unió Europea en els diferents programes de recerca i desenvolupament tecnològic, i també amb les polítiques definides en els plans nacionals d'R+D+I de l'Estat espanyol.

La Unió Europea, en la Declaració de Lisboa 2000, i posteriorment la de Barcelona 2002, ha definit tres objectius complementaris entre si. Primer, la creació de l'espai europeu de recerca. Segon, arribar a un esforç global de recerca del 3 per cent del PIB l'any 2010. I tercer, el reforç de l'excel·lència científica. Aquests són objectius compartits pel nostre grup parlamentari. I qualsevol anàlisi sobre polítiques de recerca s'ha de situar en aquest context més general.

El posicionament del nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi és de rebuig de la moció.

I per tant votarem en contra de la moció per les raons que tot seguit exposaré.

És cert que estem assistint a una transformació de la societat industrial cap a una nova societat del coneixement i de la innovació en què la recerca hi ha de tenir un paper rellevant. És per aquest motiu justament que el nostre grup parlamentari valora de forma molt positiva el fet que, des del Govern, s'hagi proposat un pacte nacional per a la recerca i la innovació, el qual ha de permetre preparar el futur des del consens amb tots els agents científics, econòmics, empresarials, socials i polítics. És en el marc del pacte que caldrà definir els recursos econòmics, legals i socials que s'han de mobilitzar per aconseguir la posició que Catalunya vol i necessita assolir en matèria de recerca i innovació.

La proposta de pacte nacional per a la recerca ja ha iniciat la seva singladura amb el nomenament del Comitè Permanent d'Experts del Pacte. Per tant, el treball polític sobre el futur en matèria de recerca ja s'ha iniciat. Ara bé, en tant que no s'assoleixi aquest pacte, cal donar, efectivament, resposta a la situació actual, que és una situació de transició, en el sentit que es tanca una etapa i se n'inicia una de nova a partir del pacte. En el moment actual ens remet al Pla de recerca i innovació 2005-2008, i en aquest punt la resposta és que el pla s'està implementant en tota la seva extensió. Quant al grau de compliment de les mesures de l'acord estratègic, s'està en un percentatge d'execució considerable.

En una altre ordre de consideracions, constatem que s'han potenciat els parcs científics i tecnològics vinculats a les universitats catalanes; s'han impulsat els plans estratègics de recerca i innovació de les universitats públiques catalanes; s'han destinat recursos per consolidar el personal investigador a través de diversos programes; s'ha utilitzat la tècnica dels contractes programa amb els centres de recerca. I en aquest punt cal destacar la proposta del conseller Huguet de passar d'un model de finançament de quatre a sis anys, amb una revisió cada tres anys, que permet consolidar el sistema de recerca. També, en el període del Govern d'entesa, s'ha produït un increment del pressupost que permet pensar que el seu creixement garantirà la continuïtat dels centres i del sistema de recerca a Catalunya.

En definitiva, hi ha un pla de recerca definit fins a l'any 2008 que s'està executant; hi ha previst un increment pressupostari important en el terreny dels contractes programa i del pressupost per a la recerca; hi ha previst aprovar, durant l'any 2008, el pacte nacional.

Fets, per tant, i propostes que ens porten a anunciar el vot en contra de la moció per part del nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Gràcies, president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., il·lustre diputat, vostè ens ha començat explicitant que ens presentava una moció òbvia. Quan algú presenta una moció òbvia, se suposa que qui presenta la moció està d'acord, bàsicament, amb el que està fent el Govern, amb el que ha planificat el Govern. Per tant, en aquest sentit, li volem donar la raó: és una moció òbvia perquè el Govern està fent exactament el que vostè està demanant en la proposta que ens ha posat sobre la taula.

Què li diré? La diputada precedent ja ha esmentat, doncs, diferents àmbits del que podria ser el fet de suggerir el rebuig a aquesta moció, no? Però, en tot cas, jo em referiré a algun tema que ella ha parlat, però a alguns de nous, no?

Vostè demana, en primer lloc, ratificar la validesa del Pla de recerca i innovació. En aquest sentit, li hem de dir que s'està implementant plenament a hores d'ara des del departament, i tant per part del Cidem com del Comissionat per a Universitats i Recerca, i des de la resta de departaments de la Generalitat que hi participen. És a dir, s'està complimentant bé en aquest sentit.

En la segona, vostè ens demana «encomanar les eines d'avaluació parcials del PRI 2005-2008, per tal de poder començar a abordar el proper pla, prèvia valoració de l'actual. Jo li puc dir que el CIRIT vetlla per aquesta avaluació del Pla de recerca i innovació, i coordina la preparació del proper pla. I en aquest sentit, li puc anunciar que són les actuacions que s'han estat desplegant fins ara: en primer lloc, el seguiment de les activitats de recerca, desenvolupament i innovació finançades pels diferents departaments de la Generalitat, com li he dit abans; la recollida i seguiment dels diferents indicadors del sistema d'R+D i innovació català; també la recollida i seguiment de tots els indicadors dels programes del PRI corresponents a la primera meitat del seu període d'execució, per tant 2005-2006, i està en procés d'elaboració un informe del seguiment dels diferents indicadors recollits, no?

Vostè parlava de donar compliment a aquells aspectes de l'acord estratègic. Li ho han dit abans, i jo li vull recordar un dels aspectes o un dels punts: l'increment del pressupost de recerca, de la Direcció General de Recerca. El pressupost ha augmentat. Per al 2005 es va incrementar un 37,94 per cent amb relació al de l'any 2004. El del 2006 es va incrementar un 15,20 per cent amb relació al de l'any 2005. I el del 2007 es va incrementar un 22,14 per cent amb relació al de l'any 2006. Per tant, és clara l'aposta que fa aquest Govern d'entesa per a tot el que és la recerca. Podem discrepar en aspectes concrets, però jo crec que, d'alguna manera, estem d'acord amb aquesta inversió que està fent el Govern en el camp de la recerca.

No em referiré a la Llei catalana de la ciència i la tecnologia, se li va respondre perfectament l'altre dia, n'ha parlat abans. El pacte nacional per a la recerca i la innovació és el que ens ha de donar les eines. Perquè sovint es diu que planificar és perdre el temps. I escolti, per nosaltres, planificar, buscar el consens, eh?, veure quin ha de ser realment l'horitzó perquè puguem realment fer les inversions adequades en el seu moment, jo crec

que són eines fonamentals. S'ha avançat en el Consell de Recerca i Desenvolupament, en l'Agència de Transferència i Coneixement –se li ha dit abans–; s'han potenciat parcs científics i tecnològics, eh?; s'ha fet una promoció del perfil emprenedor de les universitats en recerca de transferència i tecnologia; s'ha incorporat personal tecnòleg i doctor en les empreses...

En definitiva, el Departament d'Innovació, Universitats i Empresa està fent el que realment el Govern d'entesa va signar, el que va acordar, i, òbviament, la feina no és fàcil, l'objectiu és complex, però tingui la garantia, senyor diputat, que l'aposta que fa aquest Govern per la recerca és una de les eines fonamentals, perquè no ens hi juguem solament el que és la inversió en un apartat, sinó que ens hi juguem el progrés econòmic i social de Catalunya. I en aquest sentit, tingui ben clar que el Govern de Catalunya..., i aquest grup parlamentari els donarà suport, per tant, per abordar-ho. I esperem que vostès puguin formar part també del consens d'aquest pla per a la recerca i la innovació, i en aquest sentit pensem trobar-nos

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Laia Ortiz, en nom del Grup Parlamentari... *(El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Santi Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Per contradiccions, senyor president.

El president

És que estem en un debat permanent. És que, en fi...

El Sr. Rodríguez i Serra

Simplement era una puntualització...

El president

Deu segons... Digui, digui.

El Sr. Rodríguez i Serra

...perquè entenc que hi ha hagut una contradicció. El diputat senyor Freixanet ha donat per fet que estàvem d'acord amb la planificació i amb el que el Govern està fent. I és una contradicció en si mateixa, perquè el Govern ha fet una planificació, no han entrat a discutir si aquesta planificació està ben feta o no, hem estat generosos en aquest sentit. El que estem dient és que el Govern no està fent allò que ha planificat, i precisament per això hem de presentar una proposta d'acords que són i que haurien de ser obvis. Perquè el que no podem admetre és que el Govern es passi la vida planificant, perquè llavors acaba no fent..., i aquest és el problema.

Gràcies, senyor president..

El president

Senyora Laia Ortiz, té la paraula.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, aquesta no és la primera vegada que parlem de recerca aquí, en seu parlamentària. De fet, segurament és un dels temes més debatuts durant la legislatura. I segurament no deu ser només per voluntat dels grups de l'oposició, sinó perquè també és una qüestió central per al Govern d'entesa.

Mirin, el Govern de la Generalitat es va comprometre en el seu pla de govern que la política d'innovació i recerca seria una de les seves prioritats. Perquè estem d'acord amb la seva diagnosi, senyor diputat. La transformació cap a una societat del coneixement resulta quelcom estratègic per garantir la competitivitat de l'economia catalana.

Des del nostre grup, creiem que és urgent avançar en un model de país més sostenible i amb més benestar. I per això, és cert, és imprescindible una modernització de l'economia i el teixit productiu. Aquesta transició només la podem fer i aconseguir si disposem de la tecnologia i la formació adequades per a fer aquest canvi. I és aquí on la recerca hi té un paper central.

I és per aquest motiu, doncs, que el Govern disposa d'instruments sòlids per assolir aquests objectius i que s'estan fent coses. Un instrument és l'acord estratègic –vostè en parlava. I en l'àmbit de la recerca i el desenvolupament i la innovació ja s'han invertit en mesures de l'acord uns 300 milions d'euros. I aquests recursos es destinen precisament a la implementació del Pla de recerca i innovació 2005-2008, que s'està fent en coordinació amb diferents departaments de la Generalitat. A més a més, s'està, també, treballant en l'avaluació de les mesures dutes a terme. Com vostè sap, hi ha indicadors clars per avaluar l'acord estratègic, i també sobre les nou primeres mesures que formen part precisament de l'àmbit de recerca i innovació.

I per altra banda, també és el CIRIT qui avalua i coordina l'avaluació del proper pla; avalua el pla 2005-2008 i és l'encarregada d'elaborar-ne el proper.

Pel que fa als recursos, és cert, mai n'hi ha prou, de recursos. Cada any s'ha anat incrementant substancialment el volum destinat al Comissionat per a Universitats i Recerca. Per exemple, per al proper 2008 es preveu un increment de 92 milions d'euros.

Pel que fa a la resta de mesures previstes en l'acord, gran part s'estan implementant i aplicant, i altres creiem que és imprescindible trobar el seu encaix en l'imminent pacte nacional per la recerca i la innovació, com seria el cas de la Llei de la ciència.

No m'hi detinc, perquè ja ha estat explicat per altres diputats, però també creiem fonamental dotar de certa estabilitat financera... Vostè feia aquesta demanda, i això és el que s'ha estat fent. Precisament, creiem molt oportú haver allargat els contractes programa de quatre a sis anys. Sabem que els projectes, com vostè deia, requereixen el seu temps per donar fruit, i per tant els centres necessiten estabilitat suficient per assegurar la vida d'aquests projectes.

Una altra bona línia d'actuació creiem que és aquesta elaboració del mapa de clústers de centres de recerca i centres tecnològics, per tal d'aprofitar els recursos i col·laborar mútuament, així com també poder detectar les mancances i els camps prioritaris a treballar.

Finalment, parla que no hi ha noves infraestructures de recerca. Doncs bé, concretament n'hi ha..., li'n posaré dos exemples. Un és el Centre Internacional de Mètodes Numèrics en Enginyeria, amb la creació d'un consorci amb la UPC. I per altra banda, hi ha el Centre de Biotecnologia Animal i Teràpia Gènica. Aquests són un exemple dels nous grans centres de recerca que s'estan duent a terme per part del Govern.

En definitiva, des del nostre grup creiem que ara és el moment d'anar tots a una en temes de recerca. Sí que existeix aquest full de ruta, i tenim l'oportunitat de participar conjuntament forces polítiques, sector empresarial, recercadors i acadèmics. I creiem que és el país que ha de dissenyar conjuntament el model de recerca que ens permeti avançar, precisament, en aquesta societat del coneixement a què tots volem arribar. I en això sí que estem d'acord.

Per tot el que hem dit, per tant, doncs, rebutjarem la moció presentada.

Gràcies.

El president

El senyor Antonio Robles, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Honorables diputados y diputadas, señor Freixanet, si la moción es obvia, si la moción está bien, si la moción es el programa del Gobierno, ¿por qué no la votan?, ¿por qué la critican? No tiene sentido; no perderían nada, en todo caso. Es tan obvio que es contradictorio.

En todo caso, el señor Huguet, en las interpelaciones que dieron lugar a esta moción y a otra moción que tendremos más adelante, reconoció que estamos en un compás de espera, a falta de un modelo definitivo que seguir. Sostenía el señor *conseller* que a falta de un modelo de investigación, era preciso pararse, reflexionar, y solo después disponer un plan para la investigación, el desarrollo e innovación universitaria, para entonces desplegar todos los recursos apoyados en un modelo fiable; eso decía él. Aceptémoslo, señores diputados, aceptémoslo. Si es así, comprendamos al señor *conseller*: a falta de GPS, mejor es pararse, crear un modelo y reanudar la marcha.

De lo que no cabe duda es que las dos mociones que tenemos hoy sobre temas universitarios y de investigación hablan de una realidad que debe ser corregida inmediatamente. No es únicamente porque estemos obligados a invertir en la nueva economía del conocimiento para competir en una economía de mercado cada vez más fuerte, no. Es que, de seguir a este ritmo de inversiones en innovación e investigación, acabaremos también a la cola de esta nueva economía del conocimiento que el espacio europeo de la enseñanza superior está incentivando a la vez en muchos otros países europeos.

Mientras tanto, deberíamos impedir que lo que ahora funciona se congele y se deteriore en espera del modelo ideal.

Veamos. La *conselleria* del señor Huguet prevé duplicar los recursos del presupuesto, 170 millones de euros, para la promoción internacional de los tres organismos públicos encargados de la promoción internacional de las empresas catalanas, de los programas de innovación y de la captación de inversiones extranjeras –el Copca, el Cidem y la ACI. Pero falta transparencia, no nos enteramos de nada.

La política en materia de investigación, desarrollo e innovación que está intentando imponerse hace un especial énfasis en la necesidad de reforzar la relación entre investigación científica y empresa privada. Se considera que así se impulsa la competitividad y la innovación. La relación entre empresa y universidad, entre capital privado y capital público, es imprescindible, pero con reglas. Y nos tememos que el modelo futuro del actual *conseller* pretende acercarnos al modelo norteamericano, que está en el otro extremo de donde nos encontramos nosotros ahora. Y es posible que sea el término medio la mejor virtud.

Quisiera matizar algunas cuestiones que se deducen de la intervención del señor Huguet. ¿Cómo afecta ese binomio universidad - empresa al mundo científico? De todos es conocido que las empresas buscan beneficio a toda costa, en un mundo cada vez más competitivo, obvio; como se dice en el refrán, en la guerra y en el amor todo vale. Hoy vivimos en un mundo caracterizado por una despiadada guerra entre empresas que condicionan la actividad económica mundial. Por tanto, con tal de salir adelante, parece que todo vale. Y nosotros creemos que no todo vale, aunque sea en nombre de la eficacia.

Muchos científicos terminan siendo cómplices de las compañías para las que colaboran o en las que trabajan. Este es uno de los tantos inconvenientes que tenemos. ¿No es esto una forma de engañar al ciudadano? ¿Por qué solo se suelen ver los pros y no los contras de esta fabulosa política?

Se viene hablando del Pacto Nacional de Investigación. ¿Desde cuándo la comunidad científica está sometida a la política de hacer nación? La ciencia, al igual que las artes y la cultura, deben ser libre y universales. Aboquemos por un pacto de investigación, a secas, de investigación.

Mientras tanto, mientras no tengamos un modelo, como usted mismo reconoce, daremos apoyo al punto 1 de la moción, donde se pide más validez al Plan de Investigación e Innovación 2005-2008, como norma orientadora de las políticas de innovación e investigación. También al punto 2 y sucesivos.

El propio *conseller* nos decía en el pasado Pleno, en la interpelación que ha dado paso a esta moción, que el Gobierno está haciendo un esfuerzo por tener en cuenta empresas motor, incluso atraer a multinacionales que radiquen en Cataluña, centros de investigación para evitar los peligros de la descolonización..., deslocalización –perdón. (*L'orador riu.*) Bienvenidas sean las buenas

intenciones de Gobierno y oposición. Mi grupo, sin embargo, pediría al Gobierno dos cosas. Una, si la investigación, el desarrollo y la innovación están paralizadas por falta de modelo, que nos digan cómo van los planes del futuro modelo y qué previsión de tiempo calculan para terminarlo y ponerlo en marcha. Y dos, ¿cuántos recursos, planes y naturaleza...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...de estos planes de investigación tienen previstos; cuántos y de qué naturaleza serán los nuevos centros de investigación, y qué modelos de desarrollo darán cobertura a los planes de investigación y a la creación de los centros tecnológicos?

Déjense ya de disculpas, señores del Gobierno, y comiencen a concretar soluciones; la cámara se lo está pidiendo. Señor Freixanet, si es obvia la moción, no tiene ningún inconveniente para que usted la vote, o por lo menos para que el grupo del Gobierno la apoye.

Gracias, señor presidente.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació la Moció sobre la recerca, el desenvolupament i la innovació, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 65 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sanitat (tram. 302-00064/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la sanitat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, coincideix, aquesta moció sobre sanitat, en el balanç que vostès han fet de l'any de govern d'entesa. Jo els he d'explicar una mica la sensació que he tingut, durant aquests dies, que els diputats del Govern mostraven un grau alt d'autosatisfacció, el mostraven. Si no, els ho pregunto: se senten vostès satisfets?, de veritat se senten satisfets?, tan satisfets com ens han volgut demostrar aquests dies, al llarg de les seves intervencions i dels seus balanços?

Nosaltres avui els proposem que facin un altre exercici, que facin un exercici molt propi en salut i en sanitat, que és l'exercici de preguntar-nos què passa, on estem, és a dir, de fer un exercici d'autodiagnòstic per tal de

poder encertar el tractament. Aquest és l'exercici que els proposo. Ja els ho proposàvem no només a la moció, sinó a la mateixa interpellació, que es preguntessin què era allò que vostès proposaven, què era allò que vostès prometien i què és allò que vostès han aconseguit. I s'adonaran que hi ha una distància molt important entre el que proposaven i el que han aconseguit; que, realment, totes les seves propostes avui, i després del balanç que poden fer..., molt poques podem dir que han tingut èxit.

Este és el sentit de la nostra moció. I els diem que és un diagnòstic perquè els volem proposar un tractament. Jo estic convençut que aquest Govern, que vostès, per molt que es mostrin autosatisfets, tenen un problema molt, molt profund: que aquesta autosatisfacció no es correspon en absolut amb la percepció que es té al carrer de la seva obra de govern, i molt menys en el tema de sanitat. És una distància insalvable. Des de la seva autosatisfacció a la percepció al carrer hi ha molta distància; i això és greu. És tan greu, que des d'un punt de vista de diagnòstic i de tractament, i parlant de sanitat, els ho he de dir, que vostès acabaran morint d'autosatisfacció –acabaran morint d'autosatisfacció. És un diagnòstic i és un pronòstic. El pronòstic no és bo; apunti-s'ho. S'ho apunten i prenen, si volen, alguna mesura per a evitar-ho.

Em deixaran que en citi un exemple, que ja sé que em diran que un cas no fa el tot, que una situació pot ser una anècdota i no una categoria. No s'equivocuin: les enquestes de satisfacció dels usuaris del sistema sanitari català diuen que avui hi ha menys satisfacció que al 2003; avui, amb el doble de pressupost i amb la col·laboració de l'oposició, hi ha menys satisfacció que al 2003. I ho exemplificaré només llegint una carta, perquè s'adonin de la distància que hi ha entre la seva autosatisfacció i el que està passant al carrer.

Diu la carta: «A la meua dona li van diagnosticar el 29 de novembre del 2005 una hidrosadenitis enquistada, és a dir, un quist a l'axilla dreta. La va visitar un cirurgià el 26 de juliol de 2006, és a dir, vuit mesos després, per a dir-li que ja la citarien per a procedir a l'extirpació, que no duraria més de deu minuts. Què els deu parèixer que sent quan després d'esperar més d'un any ens varem dirigir a les oficines de la Mútua de Terrassa per demanar informació i la resposta va ser que la llista d'espera és de set anys?» Sí senyors, han escoltat bé, set anys. Aquesta és la situació a Terrassa.

Ens pregunta i ens interpella. Què es deu sentir, senyors diputats? Què senten vostès? On està la seva autosatisfacció? Poden refregar al país la seva autosatisfacció en aquest Parlament com ho fan permanentment, faltant fins i tot el president en alguns moments el respecte a l'oposició, per damunt de formes parlamentàries i sorrint i traient pit i dient-nos que s'autoestimen tant? Tant s'estimen? Tant s'estimen, vostès? Però vostès s'adonen del que patix la gent al carrer? No és una carta, els en puc traure moltes.

Aquesta autosatisfacció, els he fet el pronòstic i els ho dic, si no la corregixen els portarà al fracàs. És greu. Moriran d'autosatisfacció. I és un pronòstic que estic segur que encertaré. Tenen una solució: rectificar,

mostrar les preocupacions que té la gent i votar-les en aquest Parlament. També en tenen una altra: treballar i donar solucions en allò que la gent demanda. Espero que ho facin.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup Popular. En el seu nom té la paraula la senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor interpellant, vostè ha començat la seva exposició demanant una autodiagnosi i l'aplicació del tractament, i jo el primer que crec és que cal corregir la disminució d'aquestes llistes d'espera que vostè ens ha expressat de forma tan clara. Per nosaltres és un tema cabdal, no?, i no només estem parlant de la disminució en les llistes d'espera en intervencions quirúrgiques, sinó de tota la resta de llistes d'espera. Estem parlant de proves diagnòstiques, estem parlant de l'accés a l'especialista.

Vostès ens van presentar, senyors del Govern, el 30 de juny, corresponent als primers sis mesos de l'any, un informe amb totes les llistes per a intervencions quirúrgiques. És cert que aquell informe constata d'una manera molt pobre, tot s'ha de dir, una certa reducció, però aquesta reducció d'un any per a l'altre només ha estat de catorze dies, dues setmanes.

Per altra banda, tots aquests objectius són obligatoris per decret. Què evidenciava aquell informe? També evidenciava les disparitats territorials entre regions sanitàries. I això, què comporta? Comporta que es trenca l'equitat i la cohesió social que ha de regir la sanitat pública catalana.

I vostè ho ha expressat molt bé, senyor interpellant, en la seva interpellació, i ara amb el que ens ha explicat. Malauradament, les persones que es troben en aquesta situació pateixen abans de ser operats una espera molt més llarga que la mateixa prescripció de la intervenció quirúrgica. Els pacients que pateixen les llistes d'espera no només esperen per a la intervenció quirúrgica sinó que també esperen per a la visita a l'especialista, per a les proves diagnòstiques i després per a la mateixa operació. I estem parlant que si se suma tot això el temps és demolidor.

Per tant, entenem que per valorar tot el procés d'espera que pateixen els ciutadans cal afegir-hi els metges especialistes, i d'aquí ve la presentació d'aquesta esmena. Tant si es tracta d'una visita dins de tot el procés, com si parlem de la visita derivada pel metge de capçalera per al tractament d'una patologia en concret. Jo també li posaré un exemple, senyor diputat, i a més estic convençuda que vostè el coneix, perquè és de la seva província, que és l'àrea sanitària de Reus. A Reus hi han dos centres amb especialitat de dermatologia, i els ciutadans que vam tenir una visita a aquest metge especialista a principis de novembre vam haver d'entrar a la llista d'espera el mes de febrer, o sigui, el passat mes

de febrer. O sigui, estem parlant al voltant d'una espera d'entre sis, set i vuit mesos per a primera visita.

Respecte a les intervencions quirúrgiques, també es va expressar a la interpellació. Estem parlant de les intervencions monitoritzades, però no sabem res d'aquelles que no estan controlades. I aquest és el motiu..., això enllaça amb l'esmena segona que hem presentat. Es tracta d'una esmena d'addició, per arrodonir un redactat que ja entenem que és clarificador, però si sumem tot el paràgraf deixem més definit el fet que els usuaris no tan sols són considerats uns simples perceptors d'aquests serveis sinó també subjectes de dret.

En definitiva, jo crec que cal garantir la sostenibilitat del sistema, millorar l'atenció i la qualitat assistencial sanitària, corregir les seves deficiències i els aspectes negatius. Un dels aspectes negatius és el de les llistes d'espera. La saturació de l'atenció primària, els col·lapses d'urgències... Ho deixo tot amb punts suspensius perquè n'hi han moltes més.

Alhora, què es reclama? Jo crec que amb aquesta moció subsegüent a la interpellació es reclama la responsabilitat dels governants, i queda degudament expressat amb la paraula «obligació», eh? «Amb l'obligació d'assegurar i garantir l'eficàcia i l'eficiència del sistema sanitari.» I vostè dirà: «Bé, per què afegeixen la paraula "eficàcia"?» Jo crec que la paraula «eficàcia» implica una relació amb els resultats i que, per tant, si són satisfactoris vol dir que s'han adoptat les decisions correctes. L'aplicació dels dos conceptes ens ha de portar als objectius traçats.

Per tant –i ja per acabar, senyor president–, nosaltres sotmetem a consideració del diputat interpellant i del seu grup parlamentari l'acceptació de les esmenes presentades. I en qualsevol cas, fent ús del torn de posicionament, explicaré el sentit del nostre vot.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara intervenir als grups que no ho han fet fins ara, en aquest moment. I per tant, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Miri, senyor Sancho, després de la lectura d'aquesta moció que ens presentaven jo em vaig plantejar uns interrogants, el perquè d'aquesta moció. I la meua sorpresa, també, per aquesta presentació d'aquesta moció, perquè vostè, senyor Sancho, ha demostrat –i el seu grup també, ho he de dir–, pel que fa referència a l'àmbit de la salut, voluntat de consens, un ànim constructiu, i a més a més amb unes posicions força pragmàtiques de cara a la resolució dels conflictes o dels problemes que podem tenir en el sistema de salut, bàsicament, derivats –ja ho saben– del finançament que tenim i sobretot, sobretot, de l'impacte del creixement de més d'un milió, gairebé un milió i mig, de noves targetes sanitàries.

Per tant, davant d'aquest escenari, de la posició que ha optat el seu grup respecte a aquest tema, he de dir que m'ha sorprès. I m'he preguntat: i per què ha canviat? Vostè suposo que no ha canviat el seu tarannà, senyor Sancho. Per tant, el que deu haver canviat és la voluntat política del grup del qual forma part. No sé si perquè els ha afectat això del 20-N i les ganes de refundar coses, o perquè tenim unes eleccions, però vostès en aquesta moció el que fan és actuar demagògicament i posant en qüestió, i posant damunt la taula, dubtes sobre l'atenció, sobre el Servei Català de Salut, que no es corresponen a la realitat. De fet, en la seva intervenció, en la interpellació ja anava en aquesta línia, amb aquesta voluntat que he esmentat anteriorment.

Miri, senyor Sancho, la tasca de l'oposició és control del Govern i impuls del Govern. Les mocions se circumscriuen en aquest àmbit d'impuls de l'acció del Govern. Ara bé, les mocions també es poden presentar amb dues voluntats: amb la voluntat que sigui aprovada i, per tant, de veritat correspongui amb aquesta voluntat d'impuls, o amb la voluntat que no sigui aprovada. Jo estic fermament convençuda que aquesta moció ha estat presentada amb la voluntat que no sigui aprovada. Perquè, clar, no és que instem el Govern a fer re. Senzillament, aquesta moció és dedica a fer un manifest. Sabem que vostès cada vegada se senten més còmodes en la posició d'oposició i, per tant, ja no són partit amb voluntat de govern, ja no insten el Govern a fer re i, per tant, es dediquen a manifestar-se. I avui, en aquesta moció, el que vostès fan és manifestar-se. Es manifesten. (*Remor de veus i rialles.*) I a més a més es manifesten descrivint una realitat que no es correspon... Potser la realitat que vostès voldrien i els agradaria..., però no és la realitat que tenim avui en aquest país pel que fa referència al servei de salut.

I, senyor Sancho, la realitat, com és tossuda, els desmenteix. És cert que tenim problemes. Ja sabem, cert, que tenim problemes. La consellera ho ha reconegut. No els amaguem –no els amaguem–, com feien vostès pel que fa referència a les llistes d'espera, els posem damunt la taula amb claredat i amb transparència.

Ara bé, que vostè ens digui, senyor Sancho, en aquesta moció, «la degradació del servei sanitari de Catalunya»..., no podem compartir que existeixi una degradació del servei sanitari de Catalunya. A vostès els interessa dir-ho perquè es creï aquest clima? Estan en la seva legítima posició, com a oposició. Però, senzillament, els condemnem a estar a l'oposició per molts anys i seguir-se manifestant molts anys.

Perquè vostès, que em diguin les llistes d'espera, senyor Sancho... Tenim llistes d'espera, però el temps mitjà de resolució, del desembre del 2003 al juny del 2007 ha passat de 4,6 mesos a 3,8 mesos. I vostè ho sap, les dades són públiques, estan penjades fins i tot a la web del departament. Ha baixat un 10,16 per cent el temps de resolució. Tenim punts a millorar, indubtablement.

Pel que fa referència a l'evolució de les plantilles, s'han incorporat 7.800 nous professionals al sistema sanitari de Catalunya. Això vol dir que, a més a més, hem consolidat plantilles, hem passat de tenir un personal fix –l'any 2006, només– del 58 per cent al 72 per cent,

convocatòries anuals per assolir aquesta estabilitat i, a més a més, uns grans acords retributius. Que significa, no segons paraules del departament, sinó paraules d'estudis fets respecte a la mitjana de Catalunya –el Consell de la Professió Mèdica– que, sumant la part fixa i la part variable de les retribucions, som els que paguem millor d'Espanya, sumant el total dels dos conceptes, senyor Sancho.

L'evolució de ràtio de metges per família ha passat de l'any 2005, que teníem una mitjana de 1.610 targetes sanitàries, a, l'any 2006, 1.518. En pediatria també hi ha hagut una baixada, i en infermeria també. Han millorat, lleugerament, és cert, però han millorat, per tant, no ens parli de degradació.

I els indicadors de salut –per acabar, senyor Sancho–, les enquestes de satisfacció. Les enquestes de satisfacció: l'any 2003, població que percep la salut com a bona, molt bona o excel·lent, 77,7 per cent; avui, 78,6 per cent. Població satisfeta amb els serveis sanitaris rebuts i utilitzats durant el darrer any 2003, 80 per cent; 2007, 83 per cent. Aquestes són les xifres i aquestes són les informacions.

Per tant, no es parli de degradació del sistema de salut, deixi de manifestar-se i faci propostes propositives, que crec que és la nostra obligació, de tots i totes els que estem aquí representant el Parlament de Catalunya. I jo..., permeti'm que modestament els faci una reflexió sobre si vostès volen ser partit de govern o partit de l'oposició. I, sincerament, segueixin manifestant-se i segueixin a l'oposició per molts anys.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada.

La Sra. Segú Ferré

Suposo, senyor president, que s'ha deduït de la meua intervenció que votarem en contra d'aquesta moció.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i per fer-ho té la paraula l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Jo, senyor Sancho, sincerament, estem realment sorpresos des del Grup d'Esquerra, perquè vostè per primera vegada en quatre anys ha començat a fer oposició seriosament, eh? El que passa és que, clar, l'ha feta amb uns termes equivocats, eh?, equivocats. I a més és curiós perquè durant quatre anys ha anat vostè dient que érem alguns del Govern que feiem oposició i els de l'oposició feien govern. Doncs, bé, ara ja tots estem al nostre lloc, oi, senyor Sancho? (*Veus de fons.*) Molt bé. Ara ja tots estem al nostre lloc: vostè està a l'oposició, nosaltres estem donant suport al Govern. (*Veus de fons.*)

Doncs, ara anem a parlar de la seva oposició, perquè la veritat és que ha d'intentar millorar-la, senyor Sancho. Vostè, en el punt 4, parla..., diu: «L'obligació d'assegurar i garantir l'eficiència del sistema sanitari i donar resposta tant a la sostenibilitat del model sanitari com a les necessitats de la població.» I què vol dir? Què vol dir això, senyor Sancho? O sigui, digui en aquest Parlament quin és el problema de la sostenibilitat del sistema sanitari. I és el model de finançament que vostès van negociar l'any 2001. Digui-ho. Digui que aquest model de finançament, encara en vigor, contempla que el finançament de la salut se situï sobre el cens de 1999. Aquest model de finançament diu que els diners que van a parar a la salut hi van a parar a partir del cens del 1999.

I ara estem a l'any 2007, amb un milió més de targetes sanitàries. Per això vostè en el punt 4 no diu això. Per això fa servir eufemismes, per això vostè va passejant, no?, per sobre del problema, sense abordar-lo, perquè vostès són coresponsables d'aquest problema. I nosaltres des d'aquest Parlament hem reiterat en moltes ocasions quin és el problema de fons que té el model sanitari del nostre país, que és la manca de finançament. Perquè dins del marc de finançament actual, aquest Govern ha fet un esforç molt important, i totes les ràtios i totes les dades objectives han millorat –han millorat.

El que passa és que vostès també estaven, en el passat, amb un model sanitari que en definitiva era una entelèquia, perquè hi havia un 25 per cent de la població catalana que estava a mutualisme. Per tant, no exercia pressió assistencial, i vostès, sobre això, anaven tirant. I, clar, què ha passat, que en aquests últims anys, aquest milió nou de ciutadans que han arribat al nostre país i que tenen targetes sanitàries utilitzen, tots ells, el sistema sanitari públic.

I, per tant, vostès havien construït un model sanitari que no havia previst una utilització per part de tots els ciutadans d'aquest sistema, veritat?, i per tant vivien en una entelèquia. I vostès això ho han de reconèixer. I nosaltres hem hagut de fer front a una Catalunya, que, com passa a la resta de l'Estat i a tots els països d'Europa, està utilitzant de forma massiva el seu dret universal a la sanitat pública. I vostès això no ho havien previst. I per tant s'ha hagut de fer front a un problema heretat i a un xoc que hem patit, doncs, de nous ciutadans que utilitzen tots ells aquests sistema.

Per tant, malgrat això, tots les ràtios han millorat: han baixat les llistes d'espera, senyor Sancho; s'ha incrementat la plantilla de professionals; han baixat les ràtios de pressió assistencial per a tots aquests professionals. I els problemes, evidentment, continuen, i són greus, perquè a més a més la forma com utilitzen aquests nous ciutadans el sistema sanitari també és diferent de com ho feia la població autòctona fa uns anys. I això és normal i és un xoc que hem d'assumir.

D'altra banda, clar, vostè diu: «La participació dels professionals.» Quan vam negociar la llei de l'ICS li vam acceptar una esmena important que deia: «Una part del pressupost que es consignï als centres d'atenció primària determinarà que sigui de lliure disposició, aquesta part del pressupost, i que els professionals ho puguin gestionar.» I, per tant, vostè, el que no pot dir aquí és

que no estem aprofundint en aquesta matèria, perquè és una esmena que li vam acceptar a vostè.

I, per tant, jo penso que hauria de ser més realista, hauria de fer una oposició més clara, potser hauria d'haver fet una oposició des de fa més temps, i tindrien més ben elaborat els discurs. O, en tot cas, a partir d'ara, penso que si vostè es passa a fer d'oposició, que és el que li pertoca, com a mínim faci-ho a partir de dades reals i de dades concretes. Perquè el que no pot és venir aquí amb un canvi de to sobtat i utilitzar uns arguments que no pertoenen.

També li he dir que avui, com a mínim, ha parlat del que diu la moció, perquè l'altra vegada que va presentar una moció ens va parlar d'altres coses, i per tant, bé, com a mínim podem preparar-nos les intervencions més ajustades al que després vostè dirà.

Per tant, li votarem que no, en aquesta moció, senyor Sancho.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon intervenir al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Postigo...

(Pausa i veus de fons.) El seu grup parlamentari ha presentat esmenes..., ha presentat esmenes, el seu grup...

La Sra. Pajares i Ribas

Senyor president, nosaltres hem presentat esmenes, i hem dit que en el segon torn, si de cas, explicaríem el sentit del nostre vot cap a la moció que avui ens presentava el diputat interpel·lant.

El vicepresident segon

No correspon a la intervenció per part de vostès, en aquest moment. El torn de presentació d'esmenes és el que s'utilitza habitualment per presentar les esmenes, defensar-les i posicionar-se.

La Sra. Pajares i Ribas

Crec que la nostra posició ha quedat degudament explicada.

Gràcies.

El vicepresident segon

I ara correspondrà... Queden dos torns: el Grup d'Iniciativa, el Grup Mixt, i finalment, si el grup proponent de la moció vol intervenir per marcar posició quant a les seves esmenes. Són els torns que resten.

Per tant, té la paraula el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Molt bé. Gràcies, senyor president. Senyor Sancho, jo ara ho comentava amb les meves companyes de grup; no sé què m'està passant darrerament amb vostè, però és que cada vegada tinc menys paciència. I per tant,

no tindrè ni la paciència ni faré l'esforç que han fet els meus companys de grups que donen suport al Govern. Per una qüestió. Jo, si vostès necessiten arguments per articular el seu discurs de la Catalunya que s'enfonsa, de la Catalunya que va malament, que és un desastre, bé, facin-ho, ho poden fer, són lliures de fer-ho. I, per tant, si vostès volen, doncs, dir que hi ha una creixent degradació, no només de la sanitat en aquest país, sinó de tot en general, perquè tot és un desastre, doncs, ben bé, és la seva estratègia i són lliures de fer-ho.

Jo no faré referència a les moltes dades de què vostè disposa; estan a la seva disposició, és que les té i les coneix, les coneix perfectament, i per tant no li diré ara la comparativa de llistes d'espera del desembre del 2003 a juny del 2007, perquè vostè sap que en nombre de persones, en activitat, en nombre d'intervencions, en temps mitjà de resolució han millorat. Que això ens porta, els grups parlamentaris que donem suport al Govern, a treure pit i a plantejar una actitud cofoista i de màxima satisfacció de l'acció de govern? No; no s'equivoqui –no s'equivoqui. Nosaltres també anem al CAP, anem al dispensari, anem als hospitals, i sabem de les moltes mancances que encara hi han per resoldre. Si en som conscients, en som perfectament conscients.

I, per tant, no vulgui..., vostè diu que estem satisfets. Home, el que sí que li podem dir, i almenys aquesta és la nostra impressió, és que s'estan fent les coses d'una manera prou assenyada i que estem progressant de forma adequada. Que es podria fer molt més? Oh, i tant que sí –oh, i tant que sí. El que no farem nosaltres és llegir-li les moltes cartes –que vostè, també, com que llegeix els diaris, doncs, les llegeix– de gent, doncs, que està satisfeta, que ha rebut una bona atenció, que li han resolt un problema vital, eh?, per a ell, per a la seva família, d'una manera molt eficient. No ho farem, perquè ens sembla, al nostre entendre, que és una actitud una mica demagògica.

Que hi ha molta gent que es queixa? Moltíssima; com la carta que vostè ha llegit. (Pausa.) Sí, sí; si ja té raó –si ja té raó. I aquesta senyora, segurament, doncs, s'ha sentit molt mal atesa. Però d'aquí a utilitzar això per fer veure que el model i que el sistema que tenim, sanitari, és un desastre, jo crec que està fregant la irresponsabilitat. És la meua opinió, en tot cas.

Vostè diu: «Clar, fem un any de balanç: quins són..., on estan els objectius, on estan els objectius aconseguits?» A mi em sembla que els objectius que es marcava, tant la consellera, el departament..., són objectius de legislatura. Al final comptarem, com diuen; al final comptarem. Jo crec que s'estan fent –i és el posicionament del nostre grup parlamentari– les coses, com deia abans, d'una manera prou assenyada i prou adequada. Bona prova d'això és el pressupost que es debatrà properament en aquesta cambra, que hem tingut oportunitat de tractar en comissió, que vostè també coneix perfectament, que sap quin és el pes del Departament de Salut en el global del pressupost de la Generalitat, que sap de l'increment que s'ha realitzat, de les moltes inversions que s'estan fent, etcètera. I per no parlar del tema de les condicions de treball, dels professionals, de la seva implicació a l'hora de prendre decisions i de fer-los

copartíps de les decisions que pren el departament i de la gestió, l'autogestió, a què feia referència.

L'altre dia fins i tot vostè deia, senyor Sancho, que el principal problema que té la consellera, i el departament, és que els socis no li deixen fer bona part de les polítiques. Bé, en tot cas, tindrem moltes altres oportunitats de concretar què és exactament el que els socis de govern no li permeten fer a la consellera Geli.

I, per últim, dir-li que el dia que vulgui parlar seriosament de què podem fer per millorar llistes d'espera, situació dels professionals, etcètera, amb dades objectives sobre la taula, a la mà, que vostè les té, que nosaltres també les tenim, ens asseiem i en parlem. Però si el que volen és, doncs, utilitzar aquest tema per als seus objectius polítics a nosaltres no ens hi trobaran.

El vicepresident primer

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. La primera interpelación que tuve ocasión de defender con motivo de sanidad en este Parlamento versaba sobre las listas de espera. Y no fue apoyada por el Grupo de Convergència i Unió por su generalidad; decía que no se aportaba soluciones y no se concretaban aspectos...

Esa medicina debe ser aplicada hoy a esta moción. Está claro que la lectura de la moción que se presenta es de un aspecto genérico que nos impide, realmente, darle apoyo; lo cual no quiere decir, de modo alguno, que estemos de acuerdo con la gestión que está realizando en estos momentos el Gobierno en materia de salud, como viene siendo reiterado por nuestra posición en esta cámara.

Tenía razón en una cosa que dijo el señor Sancho en la interpelación que dirigió a la consellera. Ni nosotros lo hicimos tan bien ni tan mal, ni el Gobierno del tripartito lo ha hecho tan bien ni tan mal. Y es cierto. En lo que sí que coincidiremos es en que ha habido una mala gestión en materia de sanidad, que ha dado lugar a la situación en la que nos encontramos en estos momentos.

Una situación en la que la calidad del servicio sanitario no depende solamente de las listas de espera, y de aquí..., creo que hay un pequeño error en la moción, evidentemente, y nosotros defendemos la reducción de las listas de espera, pero también se sabe que en materia asistencial no es un buen sistema aquel que no tiene listas de espera; en la medida en que la lista de espera inmediata, la reducción inmediata, revela, a veces, un sistema sanitario de baja calidad. Lo cual no quiere decir que en estos momentos estemos contando con un buen sistema, sino todo lo contrario.

Pondré un ejemplo, y que ya he tenido ocasión de hacerlo en alguna ocasión. Listas de espera para determinados procedimientos alcanzan los once meses en unos determinados centros y en centros próximos, de al lado, están en un mes. Ese sistema de inequidad territorial sí evidencia un mal modelo sanitario.

Las condiciones laborales en las que se encuentran en estos momentos los profesionales sanitarios evidentemente son a nuestro juicio deficientes, muy deficientes. Y cómo se están cubriendo estas situaciones laborales. Se están cubriendo, y aquí ha sido objeto de análisis en alguna ocasión, mediante el esfuerzo de los propios profesionales sanitarios que con una gran parte de sacrificio están cubriendo las ineficacias de la gestión sanitaria. La buena voluntad tiene un límite, y evidentemente no es siempre defendible.

Por eso creemos que ha llegado el momento de abordar, y de abordar este año en serio, la reforma de las condiciones laborales de los profesionales sanitarios. Y creo que sería conveniente que también incluyeran sin lugar a dudas un nuevo modelo retributivo como el que defenderemos con ocasión y cuando se debata el mismo.

Tampoco entendemos, y aquí lo vamos a decir claramente, que la autogestión sea la solución a todos los problemas de los centros sanitarios. Y, evidentemente, por la razón que antes me explicaba: la atomización –la atomización– de la gestión en los distintos centros sanitarios puede producir inequidad. Y por eso nos preocupa que además de que se dé un grado de autonomía importante de gestión a los centros..., pero que también quede garantizado el equilibrio del sistema mediante la autoridad central, que en este caso consiste en el Departamento de Salud.

En definitiva, estamos ante un supuesto, ante una situación en la que el sistema sanitario catalán tiene problemas, pero fundamentalmente y el problema evidente es el de la dotación económica. Con los presupuestos que hemos conocido durante estos días no se va a dar solución al problema de la sanidad. Y desde luego no se le puede dar solución cuando sigamos, como estamos, en la cola en gasto público sanitario de Europa y en la mitad baja de España. Ese es el auténtico problema: el destino que se da en los presupuestos..., la partida que se da de los presupuestos a la salud. Y, sin duda, acompañado de una buena gestión.

Desde luego no se va a solucionar el problema con medidas como las que proponen este año los presupuestos generales de la Generalitat. En los presupuestos se prevé una partida, una previsión de incremento, de médicos de familia de veinticuatro miembros; de pediatras, de doce, y el número de enfermeras que se incrementarían serán de treinta y tres en el ámbito de la atención primaria. Desde luego que con este parco número no podremos solucionar el problema.

En todo caso, ya le aventuro la abstención de nuestro grupo en esta moción.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo. Senyor Sancho, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies senyor president. Em toca posicionar-me sobre les esmenes. La veritat és que, d'entrada, ja li diré que li acceptarem les esmenes tal com estan perquè tenen la voluntat d'afegir alguna precisió per tal que aquest

diagnòstic que nosaltres proposàvem fos més realista i més acurat. Per tant, acceptarem les esmenes.

Però deixi'm fer-li una reflexió. Les hi acceptem sabent que no les votaran i que ningú ens les valorarà.

Res nou baix lo sol, des del desencontre amb el Grup de Ciutadans, cosa que ja és normal i habitual; no ens ha d'estranyar aquest desencontre. I fins que hi hagi qui ens digui que no ha de tenir de paciència amb nosaltres. Jo espero que no la tinguin, la paciència; jo no he esperat mai paciència per part de determinat grup polític o de determinats grups polítics. No és això el que espero jo aquí, al Parlament, ni molt menys. Algun dia us explicaré l'anècdota aquella de Valle-Inclán, que li va dir a un comissari quan el van detindre: «Mire, yo estoy esperando que me dé usted tortura.» Perquè és que és així; és a dir, les coses són com són, el món va com va, i per tant no esperem paciència de qui no creiem que l'hagi de tenir.

Quant a la precisió de la moció i a un aspecte que em sembla realment substancial. Jo entenc que la reflexió que fem i les seves esmenes van per un camí que em sembla que és important. Quan nosaltres diem que hi ha una preocupació molt evident al carrer no és fer catàstrofisme, és intentar constatar una realitat, perquè hi és.

Segona, hem repetit moltes vegades, la majoria de grups, que tenim un bon sistema sanitari, que ve de ja fa temps i que no ens volen reconèixer. Hi ha un bon sistema sanitari. Però resulta que aquest bon sistema sanitari actualment està pitjor gestionat i empitjora la qualitat del sistema. No en tot, evidentment que no en tot, ens fan una trampa i la població les comença a percebre. Ens fan la trampa d'aquelles llistes d'espera que estan monitoritzades i que per lo tant s'hi donaran publicitat, aquestes es cuida molt, i al costat tenim bosses d'iniquitat, bosses d'absoluta deixadesa i de mala gestió que empitjoren la percepció de la ciutadania.

I aquest és el fet, és a dir, allò que es fa públic s'intenta cuidar i allò que no es fa públic no es cuida. Jo, alguns dels consells que m'han donat aquí, mirin, els revisaré i mirarem si me'ls puc aplicar i si aprenem a fer una mica d'oposició. Entre altres coses perquè, ja els ho he dit, jo, quan me desperto pel matí i em veig a l'espill, no em trobo guapo. Suposo que vostè sí. Ja els ho dic, és un problema d'autosatisfacció. Vostès van donant lliçons pel món i se consideren moralment superiors perquè són l'esquerra. Doncs, miri, jo penso que no ho són, què vol que li digui. No ho són i aquí tenen un problema, de l'autosatisfacció i de considerar-se moralment superiors i anar pel món traient pit, a constatar que hi ha un problema real al carrer i que li han de donar resposta i que vostès són incapaços de resposta, va molt poca cosa.

Evidentment, senyora Pajares, hi ha un tema que no fiquem aquí i que és veritat, a la moció, ni siquiera a les seves esmenes, que és el tema del finançament. I algú hi ha que ens diu el tema del finançament com una qüestió importantíssima. Un dels *enfants terribles* de la política catalana que vol ser molt crític al carrer, aquí al Parlament ens ve i ens demana que ens afegim a un tema com és el finançament. Miri, del nostre grup, li fem una proposta: convenci el president que vostè ha votat, que vostè ha investit, que vostè li dona recolza-

ment a que faci publicar les balances de Madrid, les balances fiscals de Catalunya; convenci el seu president, el de tots, però el que vostè ha votat...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

...el que vostè recolza. I a partir d'aquí ens tindrà i podrem parlar de finançament. Mentrestant, aquest ésser *enfant terrible* al carrer i aquí donar recolzament en allò que és un tap per a la solució de determinats...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

...problemes de Catalunya, com comprendrà no és de rebut i no és una cosa que a nosaltres ens preocupi.

El vicepresident primer

Senyor Sancho, i a tot això entenc que no admet les esmenes, no?

El Sr. Sancho i Serena

Una vegada... (*rialles*), no, no..., una vegada explicat el posicionament, admetrem les esmenes i per tant donarem per conclosa aquesta discussió.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat.

El president

Si les senyores diputades i els senyors diputats... (*Pau-sa.*)

Procedirem a la votació, doncs, de la Moció sobre la sanitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 67 vots en contra i 3 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la incidència de l'atur en la població de nacionalitat extracomunitària (tram. 302-00065/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la incidència de l'atur en la població de nacionalitat extracomunitària. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com els dèiem fa quinze dies, la taxa d'atur interanual ha incrementat en el darrer any un 0,5 punts percentuals. La taxa d'atur registra un increment de l'11,8 per cent en els darrers dotze mesos... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau... Perdoni, senyora diputada. Si us plau, senyors diputats, estem substanciant moció, els prego silenci. Gràcies.

La Sra. Borràs i Solé

I és evident, manifestàvem, i jo crec que això no ho pot qüestionar ningú, que existeix un canvi de tendència, un canvi en l'evolució de l'ocupació i un canvi també davant noves necessitats de capital humà. Això, lògicament, té les seves conseqüències, i té les seves conseqüències molt clares en el que és la taxa d'atur dels treballadors estrangers, que és del 12,5 per cent, i per tant, el doble dels treballadors autòctons.

Així ens trobem, també, que del gruix dels aturats més del 34 per cent són persones estrangeres, i que, per tant, doncs, tenim més d'una tercera part dels aturats del país que són, doncs, d'un altre nació. Ens trobem que són persones no..., persones, doncs, amb una dificultat..., dèiem, evidentment d'adaptació en el nostre sistema, amb problemes a l'hora de trobar feina, problemes lògicament laborals, però això també representa després problemes en el que és la integració en la mateixa comunitat i per tant també possibilitat de problemes de cohesió social, que en això, sens dubte, hi cal treballar des d'un principi i no esperar a tenir-los.

Per tant, en aquest sentit, nosaltres..., i sense oblidar que a més a més –i en aquestes xifres no surten– hi han les persones no legalitzades en el país, però que també hi són amb una demanda de voler treballar, en molts casos, doncs, dintre del marc de l'economia submergida –que cal evidentment treballar-hi en contra–, doncs, nosaltres creiem que tot plegat ens genera una situació que cal abordar, no mirant cap una altra banda: veient que hi han unes necessitats reals i que, per tant, doncs, hi insisteixo, cal donar-hi resposta amb les eines que per una banda algunes d'elles tenim i que per altra banda algunes d'elles no tenim, però sí que podem, doncs, mirar de tenir, perquè l'Estatut ens ho accepta, no?

Per tant, nosaltres què dèiem com a primer punt de la nostra moció? Doncs presentar en seu parlamentària un informe sobre la situació de la immigració a Catalunya amb relació al món del treball, conjuntament amb una proposta de mesures concretes que tinguin com a mínim en compte els següents temes. I dèiem una sèrie de temes que s'han de tenir com a mínim en compte, perquè és evident que no podem dir «escoltin, presentin-nos propostes», sense que parlem de la situació, de la contractació en origen. I, per tant, nosaltres, aquest és un tema que posem sobre la taula. Evidentment s'han de presentar les propostes, però tinguem en compte el tema de la contractació en origen i que cal potenciar-ho.

Tinguem en compte, també, tot el tema de formació, que afecta els treballadors autòctons, però també en gran mesura els treballadors de fora del país. Incorporar, també –i creiem que això és molt necessari–, en l'Observatori del Mercat de Treball, la línia d'anàlisi de necessitats de mà d'obra de Catalunya. Aquesta és una necessitat que..., sens dubte podem fer-ho en fer aquest estudi, però també podem fer-ho, doncs, a través de l'observatori d'una forma permanent.

Un altre tema importantíssim: impulsem el pacte nacional per la immigració. No ho entretinguem, no ens facin por les eleccions el mes de març. Avancem en allò que és important i necessari pel país, i per tant, tinguem-lo també, doncs, aquest pacte nacional durant el primer trimestre.

I com a darrer punt, nosaltres posàvem un tema important, no?, que és negociar i acordar amb el Govern de l'Estat, en un termini de sis mesos, la transferència..., dues transferències importants: una és la transferència sobre el que és la capacitat que a Catalunya li reconeix l'Estatut, que és poder donar, facilitar els permisos de treball. I, per l'altra banda, tot el tema de la inspecció, que sens dubte és útil per veure allà on hi ha economia submergida i per tant poder-hi treballar i fer-hi front.

Aquestes són les nostres propostes, creiem amb sinceritat que són propostes positives i que cal abordar-les. No som els únics –ho hem dit en altres ocasions– que plantejem aquesta situació. Ja sentirem el portaveu socialista, i els de la resta del tripartit, però lamentablement em sembla que en aquesta conselleria s'escolta poc i que les propostes dels altres no hi tenen cabuda.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Ha presentat esmenes el Grup Popular...; en el seu nom, té la paraula el senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, aquesta és una interpellació que nosaltres valorem com a important, molt important, fonamentalment perquè tracta sobre un tema cabdal, que forma d'aquells dos, tres primers temes que són preocupació dels ciutadans, perquè, efectivament, la situació s'ho mereix, no?, i em refereixo a la immigració. N'hem parlat amb la consellera, no només com a conseqüència d'aquesta interpellació, sinó en altres moments i ocasions i debats. I en seguirem parlant, perquè és un tema, és un fenomen que jo no qualifico mai ni de bo ni de dolent, és un fenomen que existeix, que hi és, forma part de la nostra realitat, del nostre entorn, que afecta molts àmbits a la nostra vida, en l'àmbit educatiu, en l'àmbit sanitari, en l'àmbit social, en l'àmbit del treball. I avui parlem de l'àmbit del treball exclusivament, però és un fenomen, com dic, que és, jo diria, el fenomen del segle XXI, el repte més important que tenim en el segle XXI i al qual hi hem de dedicar-hi temps i esforç.

I aquesta és la primera reflexió que jo vull fer, no? Jo lamento haver de dir que la impressió que tenim és que el Govern no hi dedica l'esforç que hi hauria de dedicar,

especialment en allò que fa referència a la implicació que la immigració té sobre el mercat de treball.

En l'exposició de la interpellació penso que va quedar molt ben exposat el que és realment preocupant de la situació. Només vull remarcar algunes dades respecte a això, que s'han comentat, però em sembla que val la pena tenir-les presents.

Només el nombre de persones residents a Catalunya des del 98 fins avui ha passat de 146.000 persones a 1 milió de persones. Per tant, aquest increment implica en nou anys més d'un 671 per cent. Dels 3 milions i mig de persones que treballen a Catalunya, el 14 per cent són treballadors estrangers, el 14 per cent. I d'aquest 14 per cent, un 75 són comunitaris i un 25 extracomunitaris. La taxa d'atur, com ja s'ha dit, en l'àmbit dels estrangers és del 12 i mig per cent, casi el doble de la taxa d'atur dels treballadors autòctons. I els treballadors estrangers representen ja el 34,2 per cent dels treballadors aturats a Catalunya. Són xifres, en fi, que estan aquí, això són dades objectives que val la pena tenir presents.

Bé, com deia, al nostre entendre el Govern no hi dedica el temps necessari, no hi dedica l'esforç necessari. I la moció planteja, al nostre entendre, tres aspectes importants, especialment, al nostre entendre, el primer. I llavors presentem unes esmenes, que, tot i que la moció la compartim, en fi, en el que és el seu objectiu, creiem que es pot acabar de millorar una mica des del punt de vista tècnic i algun tema qualitatiu, no?

Hi ha un primer paquet de la moció que demana que el Govern elabori un informe sobre la situació de la immigració a Catalunya, crec que és necessari i val la pena fer-lo, i que tingui en compte una sèrie d'elements que s'han exposat, per tant no m'hi repetiré, no? Els compartim, ja anuncio d'entrada que aquest punt tindrà el nostre vot favorable.

A més a més, hem presentat tres esmenes a aquest primer punt. Una, per explicitar la necessitat de fomentar accions formatives que permetin adequar les capacitats de les persones immigrants al mercat de treball. Dos, que va molt directament relacionat el dos i el tres, l'esmena 2 i la 3 que presentem van directament relacionades amb la contractació en origen, és a dir que el Govern en les seves competències faci tot el necessari, el que pugui per reduir tràmits, per agilitzar processos, per informar i per orientar els empresaris que opten per la via legal de contractar en origen, que nosaltres entenem que aquesta hauria de ser l'única via per la qual els treballadors immigrants poguessin venir a treballar a casa nostra; és a dir, selecció i contractació en origen. Això avui dia funciona molt malament. I ja sé que no és responsabilitat exclusiva del Departament de Treball, perquè no és competència exclusiva del Departament de Treball, evidentment, però des del Govern de Catalunya jo penso que alguna cosa s'hi hauria de poder fer. No pot ser que un empresari que decideixi optar per la via legal per contractar una persona en origen s'hagi d'esperar vuit mesos o nou mesos, o dotze mesos, a poder rebre aquí la persona que ha seleccionat per culpa de la lentitud dels tràmits burocràtics que cal fer. Aquí, en el nostre país, i també en el país d'origen a través de la

nostra ambaixada allà, no? Per tant, jo penso que això és un element importantíssim.

Vostè sap perfectament que, dels 9.739 llocs de treball assignats a Catalunya a través del contingent per al 2007, només se n'ha cobert un 6 per cent. Això què vol dir? Que no feien falta? No, és que n'han vingut molts més. N'han vingut molts més, vostè ho sap; només cal mirar les estadístiques de l'INE dels estrangers que entren pels aeroports i els que marxen amb visat de tres mesos. Marxa un 10 per cent dels que entren, i els altres es queden aquí. Per tant, vull dir..., això no funciona. I ja sé que no és, ho repeteixo, responsabilitat exclusiva del Govern, però el Govern alguna cosa hi ha de fer. I per tant, en aquest sentit va la nostra esmena.

I una última esmena, una darrera esmena en què demanem també, en contrapartida, que es faci un esforç amb la Inspecció de Treball per lluitar contra les màfies organitzades i contra l'economia submergida que explota treballadors estrangers que estan a casa nostra sense permís de treball i residència. I aquí, també, em penso que és important tenir en compte aquesta esmena.

Amb relació al punt 2, nosaltres no l'esmenem perquè, en fi, estem totalment d'acord que s'impulsi la negociació per a...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...l'aprovació del pacte per la immigració.

I al darrer punt, per un criteri de prudència com vostès comprendran, ens abstindrem en allò que fa referència al que està pendent de sentència del Tribunal Constitucional.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyora consellera... Senyora diputada, miri, en primer lloc, creiem que la moció guarda coherència amb la interpellació, ambdues són profundament disperses, es poden aplicar tant als treballadors extracomunitaris com a la resta de la població activa i, per tant, tractaré no obstant de contestar-la. Abans voldria reiterar unes quantes idees força que surten d'unades objectives de registres de la Seguretat Social i del registre d'atur, que ja la consellera va expressar.

Primera cosa, hi han 27.000 persones extracomunitàries a l'atur, això suposa el 10 per cent de la gent que està ocupada, mentre que els aturats amb relació als que estan ocupats, els autòctons és el 14 per cent; aquest grau d'incidència s'ha de mirar. L'últim any el nombre d'aturats extracomunitaris registrats ha baixat en 1.935 persones -1.931 dones i 4 homes-, però està baixant el nombre de persones d'atur registrat extracomunitari.

L'atur afecta en major manera aquelles persones extracomunitàries que tenen menor grau de formació; és a dir, els que tenen més grau de formació estan millor col·locats que els autòctons, o se'ls col·loca. I les persones extracomunitàries demanen i es col·loquen en uns determinats sectors, la seva demanda, però que són uns sectors molt determinats: hoteleria, construcció, la indústria o els serveis, però sempre en nivells de baixa qualificació. Per tant, aquesta és la situació que hi ha i les altres són dades que tenen a veure amb estadístiques, però estem parlant de registres, per tant, persones amb noms i cognoms que poden treballar o estan a l'atur demandant altres situacions.

Pel que fa a les propostes i entrant en les propostes. Miri, la nostra política en aquest tema es concentra en un objectiu gran, el Pacte nacional per la immigració. I, amb això els vull explicar: estem... I el seu plantejament si l'acceptessin significaria accelerar aquest pacte, però accelerar aquest pacte portaria conseqüències que a nosaltres ens semblen negatives: reduiria el temps per a la fase consultiva, tant territorial com acadèmica, que està prevista que es desenvolupi des d'ara que ha acabat la fase d'estudi fins al febrer; reduiríem a continuació, també, la fase participativa, que ha d'acabar el juny, i reduiríem el temps per negociar, la fase de negociació. Des d'aquesta perspectiva els seus terminis, per acabar ràpidament aquest tema, crec que anirien en contraposició al que pensem que és obrir un procés molt més ampli. Els estudis estan fets, o s'estan fent, però s'ha d'obrir aquesta fase consultiva, aquesta fase participativa i aquesta fase negociadora per arribar a un pacte que valgui la pena i no un *trágala*, perquè després diran que anem molt de pressa i que els oferim una cosa perquè ens la passin.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, ja li diem que el punt 1 i el punt 2 no els podem acceptar, perquè van en contra del que estem fent.

El punt 3, les negociacions de transferència es van obrir i estan en fase de negociació les que tenen que veure amb el tema de la immigració, ja estan en un procés avançat. Estan obertes, des del 17 de juliol, les ponències tècniques pel que fa a la Inspecció de Treball i a l'homologació.

I evidentment, per nosaltres, com deia aquell còmic marxista, en Groucho Marx, per nosaltres cantaríem ahir, és a dir, si volguéssim per desig aquestes transferències, no per a demà o dintre de tres mesos, per ahir. Però vostè sap que quan s'està en un procés de negociació no tan sols compta la voluntat d'una de les parts, sinó que també compta la de l'altre. I en aquest procés anem per un camí que creiem que està ben orientat.

I, per últim, perquè no digui que no li contestem alguna de les coses que planteja concretament, en tot cas, miri, això de l'Observatori del Mercat de Treball ho té el Departament de Treball, ho té el Consell de Treball, Econòmic i Social, hi ha la Comissió d'Immigració del SOC, hi ha un catàleg trimestral de professions més necessitades, i hi ha una participació amb el contingent. Hi han 42 milions per millorar la gestió a les oficines del SOC per a l'atenció individualitzada, al període 2008-2010, que estan en marxa i plantejant-se. Hi ha

un organisme que ja coordina la formació en treball i en educació, que es diu Consell Català de la Formació Professional, que ha fet el segon pla de formació professional, que té aquesta dimensió, i a més a més, hi han 12 milions d'euros destinats a ajuts a les empreses perquè hi hagi formació del català a les empreses. Per tant, en allò que demana hi han arranjaments.

I, per últim, el tema de...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rañé i Blasco

...l'homologació, que com forma part de les transferències que hem obert, ja li hem contestat.

Per aquestes raons entendrà que no votarem a favor de la seva moció.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyora Borràs, el senyor Rañé li ha detallat alguns dels punts pels quals nosaltres tampoc donarem suport a aquesta moció, però sí que li volem remarcar que ens preocupa amb molta intensitat, en la mateixa mesura que vostè, aquest fenomen nou que és el de l'atur de les persones immigrades. Vostè utilitza l'eufemisme «de nacionalitat extracomunitària» de les persones immigrades. Per què? Perquè és un fenomen que va contra les expectatives vitals de les persones que arriben al nostre país, que és precisament el de trobar feina. La principal raó per la qual aquestes persones arriben al nostre país és per treballar, per desenvolupar un projecte vital i, per tant, el fenomen de l'atur en aquestes persones és especialment greu. Ja hem vist a França, ja hem vist a altres països com aquesta desesperació social que implica el fet de no trobar feina, quan el que precisament ha motivat la immigració és la recerca de feina, és un fenomen especialment greu.

Ara bé, i pensem nosaltres, des del nostre grup, que això no es pot abordar amb mesures específiques com les que vostè planteja; que estem en un problema que necessita abordar un canvi de model també productiu al nostre país, un canvi de model sobre com estructurar l'economia, perquè, és clar, aquestes persones van a parar a un sector, com el de la construcció, o un sector com el dels serveis, que està actualment en una crisi profunda, una crisi també raonable, perquè el pes que tenia la construcció sobre el PIB era excessivament alt al nostre país, en relació amb altres països, i, a més a més, estem parlant d'un sector que treballa sobre un bé que és finit, com és el sòl, i, per tant, evidentment, el pes de la construcció ha de tendir a racionalitzar-se perquè treballa sobre un bé finit que és el sòl, que, evidentment, s'està acabant i que, per tant, es redimensionarà.

Què vol dir la redimensió del sector de la construcció? Que evidentment incrementarà la taxa d'atur. Per tant,

aquestes persones les hem de derivar cap a altres segments de l'economia, això implica formació, perquè si no tenen una formació adequada no podran incorporar-se a altres segments de l'economia de valor afegit. Això implica abocar-hi uns recursos molt importants. I això és el que s'està treballant des de la Secretaria de la Immigració en aquests moments també, conjuntament amb el pacte i amb l'acord sobre la millora de la competitivitat que també..., bé, hi va haver una compareixença fa uns dies, on s'explicava com també s'està millorant en aquests aspectes.

També val la pena, i aprofito per remarcar una notícia que sortia ahir, que no s'ha comentat en seu parlamentària: el salari real en aquests últims deu anys s'ha incrementat només un 1,9 per cent a Catalunya. Per tant, estem parlant que tota aquesta població immigrada arriba a un país que no és capaç d'incrementar el seu salari real i, per tant, també hem d'abordar, per a la solució d'aquest fenomen, com incrementem la productivitat en aquest país, i com aconseguim que el salari real pugui incrementar-se, perquè sap vostè que va molt lligat l'increment del salari real a l'increment de la productivitat, que durant molts anys ha estat negativa. Per tant, a vegades, tampoc abordem les dades socioeconòmiques en seu parlamentària com pertoca. La productivitat al nostre país ha estat negativa durant molts anys i això ha afectat terriblement el salari real.

Com incrementem, també, aquest salari real? També fent front a l'economia submergida. Vostè n'ha parlat, n'ha parlat succintament, n'ha parlat breument, però com abordem també l'economia submergida? Tenim la consellera de Treball aquí. La Inspecció de Treball ha de tenir una especial atenció –sabem que la té, però a vegades no té prou dotació de recursos humans– per fer front a aquest fenomen de l'economia submergida.

I, després, respecte al traspàs de competències. Aquí sí que no em puc estar de dir-li una cosa. Vostè ens parla que s'han de traspasar aspectes com la inspecció, l'educació, facilitar permisos de treball. Miri, aquests traspassos ja li dic jo que no ens resoldran, de cap manera, el problema que tenim plantejat. Sí que l'abordava l'Estatut del Parlament del 30 de setembre on, a través de l'article 150.2 de la Constitució expressava la necessitat de traspasar la competència per atorgar permisos de treball i de residència. Un article que vostès en la seva negociació amb el senyor Zapatero van liquidar, van retallar i que, per tant, ens ha deixat un estatut que encara que es facin els traspassos que aquí vostè reivindica no ens solucionarà el problema que tenim plantejat, l'haurem d'abordar amb altres fórmules i des d'altres perspectives.

Per tant, votarem que no a aquesta moció, però li reconeixem que el problema que vostè planteja és un problema que s'ha d'abordar de forma molt seriosa.

El president

El senyor Jordi Miralles, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, president. Consellera, bé, a una interpellació perdigonada, és normal que hi hagi una moció perdigonada també. I quan s'utilitza aquest mètode, doncs, fa realitat allò que qui molt abraça poc estreny, i porta, habitualment, en aquesta matèria, que és la del món del treball, a realitzar al seu grup parlamentari i a vostè en particular, doncs, un seguit de patinades. Patinades en el sentit que després la moció es concreta, doncs, en aspectes que ja estan en aquest moment en fase de debat entre els agents socials i l'Administració, cosa que és molt important per abordar la part del diagnòstic que va plantejar; patinades també, perquè en alguns aspectes, doncs, ja s'han consensuat entre els agents socials i també l'Administració; patinades també perquè en alguns aspectes ja està en fase de negociació, com és el tema de l'article 138.2 de l'Estatut; patinades també perquè hi han qüestions que ja existeixen. I sobre tot això pensa que li pot facilitar fugir d'estudi de responsabilitats.

I crec que és molt important des del punt de vista polític, també democràtic, no per posar el retrovisor, sinó perquè en algunes qüestions del diagnòstic que vostè planteja cal entrar en les causes i no només descriure els defectes, perquè vostès, la política que vostès van impulsar són part d'anar a buscar la raó del perquè estem aquí. I és normal, ho dic no en el sentit de dir qui va fer..., no, perquè pot ser recurrent que vostè contesti «no, és que aleshores sempre estan pensant en el que va passar», no, no, ho dic sobretot perquè no torni a succeir –perquè no torni a succeir. I vostès fan una intervenció, entre cometes, «alarmista» de la situació de les persones immigrades i la seva situació laboral, contractual o d'atur.

Però, miri, aquí hi han dos raons de fons. Una, el model que es va impulsar des d'aquest sector geogràfic del Parlament, és a dir, la dreta, en el sentit de la política econòmica a Catalunya i que va anar a acompanyar Espanya. Vostès van votar set dels últims vuit pressupostos generals de l'Estat del Partit Popular, i als darrers es van abstenir perquè tenien cara de vergonya de venir a demanar el vot després aquí, a Catalunya, pel suport que han tingut permanent amb el Partit Popular. Un model d'una economia amb un valor afegit molt baix, sustentada en el totxo i en el que comportava, i els serveis. Per tant, és normal que quan hi ha un canvi de tendència allò que és majoritari pateixi més que altres coses que no es van apostar en el sector industrial i especialment en el valor afegit més alt.

L'altra és la situació de l'atur, d'aquestes persones immigrades que estan a casa nostra i també té a veure amb les decisions del model contractual que vostès van acompanyar i que vostès van votar; és a dir, un model contractual que facilita, doncs, que en període d'estiu i en període de desembre, una part de la patronal el que fa és acabar contractes, passar-los a l'atur i el mes següent, és a dir, el mes de setembre o ara el mes de gener, tornar-los a contractar. Aquest és el model contractual que vostès van facilitar i que van impulsar. Per tant, són efectes que existeixen, d'unes causes, d'unes polítiques i d'un model econòmic que vostès van acompanyar i que vostès també a nivell contractual van facilitar.

En tot cas, agraeixo..., crec que és molt important que aquí en seu parlamentària el seu grup parlamentari parli de treballadors i d'immigrants, perquè amb l'exercici de posada de llarg de la casa gran del conservadorisme que van fer el dia 20 de novembre, doncs, la paraula «treballador», de les quaranta-vuit pàgines, i ho hem mirat en lupa, no existeix. I vostès sempre tenen la doble moral, diuen una cosa i en practiquen una altra. I sobretot amb el tema de la immigració, des del punt de vista de les llibertats, ja no dic des del punt de vista d'esquerrers, se'ns van posar els pèls de punta de les afirmacions, reflexions i propostes sobre el tema de la immigració. Benvingut a generar debat, però vostès són la causa del problema i no de les solucions.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt...

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, trae aquí a debate hoy la ilustre diputada Meritxell Borràs un problema candente, que es el problema de la inmigración y los aspectos relacionados con el paro referente a este colectivo.

Evidentemente, para nosotros la inmigración no es en sí un problema, sino que es una situación que se debe abordar y que se debe abordar, desde luego, desde el punto de vista de reconocimiento de los máximos derechos y obligaciones a todos los ciudadanos, sean inmigrantes o sean nacionales. Y es una situación que, lógicamente, ha de hablarse con seriedad. El hecho de que en los últimos años haya habido un flujo migratorio hacia España de quinientas mil personas cada año que supera prácticamente a toda la media comunitaria, debemos tener en cuenta que a nivel europeo es de un millón cada año el acceso de nuevas personas, nuevos trabajadores, nuevas familias, y en Estados Unidos es de 1.200.000, pues, son datos que realmente son..., que al menos deben ser objeto de estudio.

En todo caso y lógicamente el problema de la situación de la inmigración supera al ámbito catalán, no es un ámbito exclusivamente catalán y, desde luego, no puede ser abordado en clave local, a nuestro juicio. Cuando aquí a veces se habla del pacto de la inmigración, lógicamente, nosotros entendemos que este pacto debe estar incardinado en un ámbito español, nacional, en los términos del artículo 1, como le gusta..., para concretarlo, en términos del artículo número 1 de la Constitución, y ámbito europeo.

Es así que..., sí que hay un aspecto concreto del ámbito de competencias que tiene la Generalitat que afecta clarísimamente, que es el ámbito de las políticas activas de empleo. Viene a ser un ámbito que ha sido objeto de transferencia y en el que se podría incardinar posibles soluciones a una situación preocupante, y aquí se ha hecho referencia, que es que fundamentalmente este tipo de trabajadores, los trabajadores extranjeros van a verse afectados por una situación de desaceleración, en la medida en que un gran número de ellos trabajan en sectores que van a sufrir de forma directa los efectos de la desace-

leración. Me estoy refiriendo, en concreto, al sector de la construcción.

Pero las soluciones que aborda la moción a nosotros no nos convencen. En primer lugar, porque viene a limitarse a un plan de estudios, informes, que es conveniente, pero luego, a la hora de concretar los términos de solución, la verdad es que nos dan la receta de siempre en su grupo parlamentario, y comprenderá que no estemos de acuerdo: más catalán y más traspasos. Entendemos que a nosotros en estos términos comprenderá..., entienda que no es la solución que nosotros entendemos oportuna.

Está claro que el problema del paro en los trabajadores extranjeros no es fundamentalmente un problema idiomático, es un problema de formación completa, pero desde luego no idiomático. Y no debiera serlo –no debiera serlo. En todo caso, es limitado, puesto que muchos de estos trabajadores –y usted lo ha reconocido en su interpelación– también tienen déficit de conocimientos de castellano y que sería conveniente que estos cursos también se ampliaran a castellano e inglés, no solamente a catalán.

Pero, en todo caso, la solución clave, que es la del traspaso, la última, queremos decir que no somos partidarios de ello. Recientemente tuvimos ocasión de formularlo en una moción parlamentaria, en concreto en relación con la inspección de trabajo. Hoy se ha hecho mención en una moción anterior a ello. Y no somos partidarios de que esta sea la solución, entre otras razones, no porque nos opongamos sistemáticamente a los traspasos, sino porque la mayoría de los agentes que están relacionados con esta materia consideran que no debe efectuarse el traspaso, por ejemplo, de la inspección. Recientemente tuve ocasión de asistir a unas jornadas que organizó el sindicato de inspectores de trabajo y seguridad social y allí Comisiones Obreras, Lola Licerias; Toni Ferrer, de UGT, la CEOE, la Cepyme, grandes despachos de abogados, el abogado de Cuatrecasas, todos –todos– los funcionarios relacionados con la inspección, coincidían que el traspaso de la inspección de trabajo en nada iba a beneficiar al modelo de control y de seguridad de los trabajadores, sino que, por el contrario, lo perjudicaría.

De ahí que, con estos antecedentes y quitadas las recetas que usted formula en su moción, entenderá que no la podamos apoyar.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs per posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem rebut unes esmenes del Partit Popular i unes respostes generalitzades també pels grups que estan en el Govern, no? Respostes molt diferenciades depèn del grup que la dóna. Alguns d'ells, doncs, manifesten que tenim raó a l'anàlisi i a veure la situació..., la que és. Al cap i a la fi coincidim, i no els ho llegiré, en moltes de les coses que diu la UGT, per exemple, i Comissions Obreres. I ens diuen, això sí, en això sí que coincideixen

a dir que és una moció dispersa com ho va ser la interpellació.

Escoltin, els ho vaig dir també a la interpellació: el problema no és d'un tema concret, abasta molts àmbits, i, per tant, la solució no és una, són diverses i han d'abordar, lògicament, doncs, solucions a aquest problema polièdric i, per tant, en molts àmbits diferents. Intentar fer-ho d'una altra manera seria no voler resoldre el problema.

I després la resposta màgica, no?: «Tot això ja s'està fent –ja s'està fent.» Doncs, no, no s'està fent, miri, i llegiré molt breument el que diu concretament el senyor José García Montalbo, catedràtic d'economia aplicada a la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, que diu: «No veig que a Espanya hi hagi cap sector econòmic capaç d'absorbir tots els immigrants que es quedaran a l'atur», en la construcció, concretament ell parla. I diu: «Per resoldre-ho faria falta que aquesta tasca de formació per permetre que els immigrants canviessin de sector s'hauria d'haver començat fa dos anys. No és una cosa que es faci del dia per a la nit.» I segueix dient que aquesta tasca –que vostès diuen que s'està fent i que, per tant, tranquils, que no incrementarà, doncs, pel que vostès apunten, no?– veurem que no incrementarà el nivell d'atur de les persones immigrades, perquè els entesos en la matèria, economistes, també els representants d'UGT i Comissions, no coincideixen amb vostès.

A partir d'aquí, les propostes que ha fet el Partit Popular, nosaltres el que els podem dir és que la primera i la tercera de les propostes, doncs, no les acceptarem, en el sentit que vostès parlen d'accions formatives i també mesures concretes de suport econòmic a les empreses que contracten treballadors estrangers. Nosaltres no sabem fins a quin punt –i això era el que volíem, que el Govern en aquest aspecte donés la seva opinió– hem de fer mesures aplicades concretament per a la contractació d'immigrants, mesures concretament per a la formació només dels immigrants o si això ha de ser en un àmbit més genèric. Per tant, en aquest sentit, nosaltres no podem donar suport a aquestes dues esmenes; sí a les altres dues.

Un altre tema que jo volia plantejar al senyor Miralles, molt amigablement: entenc que no li agradi el nostre discurs, és lògic, només faltaria, perquè...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...vostès fan una cosa, des del nostre punt de vista, molt més greu, no? És que el discurs en fan un altre, però després les accions, en molts casos, si vostès ens consideren de dretes, ens superen i de molt. Vostès tenen una doble moral... (*veus de fons*) i en aquests casos..., molt breument, deixi'm que posi..., aquests dies ha passat, doncs, ha saltat una mica a la fama...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

Molt breument, president, per acabar. La situació..., doncs, d'on porta els seus fills a l'escola, plantegin-se on els porten vostès en moltes ocasions, perquè aquesta tribuna parlen només d'escola pública i a l'hora de la veritat, a l'entrada a l'escola, per exemple, on jo porto els meus fills, trobo els caps de files dels seus partits.

Gràcies.

El president

Senyor Miralles...

El Sr. Miralles i Conte

Senyora Borràs, per contradiccions. No tinc perquè explicar-li que no tinc fills i, per tant, no sé la contradicció que puc tenir. I, en tot cas, res té a veure la seva doble moral, que és ADN de la seva formació política, amb els temes dels treballadors i dels immigrants.

El president

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

Sí, senyor president. Només per demanar votació separada del punt 3 de la moció.

El president

Doncs, posarem a votació aquesta moció. En tant que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha demanat el punt 3 per separat, comencem pel punt 3. Votem, doncs, el punt 3 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 70 vots en contra i 13 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Que també ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 70 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les universitats i la recerca (tram. 302-00066/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les universitats i la recerca. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem aquesta moció, després de l'última interpellació que vam fer al passat Ple al conseller del Departament d'Universitats, Recerca i Innovació. I aquesta és una moció similar a una moció que hem vist aquest dematí, presentada pel senyor Santi Rodríguez, que en el seu enunciat, per començar, el que defineix és que

aquest Parlament no en té, de capteniment, i que, de fet, l'únic capteniment que té és el Pacte nacional per la recerca. I si això és així, aquest diputat el que es pregunta és, si aquest era l'únic capteniment, per què comencem el debat del pacte sis mesos després d'haver-se constituït el Govern, i, per tant, aquest Departament en aquells sis mesos, si aquest era l'únic objectiu, doncs, què és el que ha fet?

Perquè si els senyors i senyores diputats llegeixen els punts d'aquesta moció, són aquells punts dels eixos bàsics del que ha de fer el departament. En aquests moments hauríem d'estar discutint si aquests punts es fan d'una manera o es fan d'una altra, o si estem d'acord o no estem d'acord en el seu compliment, però és que no podem estar ni en aquest estadi. Estem en l'estadi d'anunciar quins són els eixos que qualsevol conseller de qualsevol color polític intentaria tirar endavant; després discutiríem com i de quina manera, però aquest en aquest estadi estem. Però un té seriosos dubtes que al final sigui un problema d'incompetència, només d'incompetència.

És un problema pressupostari –és un problema pressupostari–, senyors i senyores diputats, perquè, si passem els punts que posa aquesta moció, el mapa de titulacions..., estic segur que avui aquesta moció no tirarà endavant en la seva totalitat, possiblement cap punt endavant, perquè en el mapa de titulacions és molt important veure quin pressupost hi ha consignat, i en els actuals pressupostos no hi ha ni un cèntim consignat a quin és el procés d'adaptació.

Però és que també es va arribar a un acord en clau del Pla d'inversions universitàries, i queden 50,9 milions d'euros, que es diu en aquell bla, bla, bla que sí que es compliran, però el bla, bla, bla no val, el que val són els pressupostos i no estan consignats.

Infraestructures per a la recerca: clar que ens esperem que acabi el pla, perquè no tenim un duro, perquè no hi ha una prioritat per poder-ne plantejar. O el Pla d'equipaments: el Pla d'equipaments és quelcom més o menys petit, doncs tampoc, i especialment per a l'any que ve, tenim una consignació clara. I, per tant, molt menys podem parlar d'Agència Catalana per a la Recerca, i tot ve referit al pla nacional. Llavors, aquest diputat el que es pregunta és si és veritat que hem de fer només una parada tècnica i no fem res, i per tant estalviem pressupost i queda tot paralitzat, arran del pla, o per què no pot ser compatible.

Ho torno a dir: incompetència per part del pensament que té el Govern respecte als seus antecessors, no crec que sigui, si no és que l'actual Govern pensa que el senyor Del Pozo era un incompetent, el senyor Balcells era un incompetent i el senyor Solà era un incompetent, o el senyor Andreu Mas-Colell també era un incompetent, perquè, clar, tots aquests consellers van encetar una línia determinada en la qual l'actual Govern diu: «No, parem, fem parada tècnica, perquè ens hem de repensar tot el sistema de la recerca.» Això no és veritat, i vostès saben que no és veritat. L'únic que és veritat és que pel Govern tripartit aquesta no és una prioritat –aquesta no és una prioritat–, i el que val és la consignació pressupostària.

I els demostraré que no és una prioritat, perquè en aquests moments, amb els actuals pressupostos, a molts centres de recerca no hi ha consignació. I el Grup Parlamentari de Convergència i Unió pacta esmenes en els pressupostos de Madrid i aconsegueix per al Centre de Regulació Genòmica 1,5 milions; per a l'Institut de Ciències Fotòniques, 3 milions; pel Supercomputador, 3 milions, els aconsegueix Convergència i Unió, amb negociació; res consignat en el pressupost actual.

I volen que els n'expliqui més? Sap què passa fa un parell de setmanes? Que, vist això, el secretari general del departament se'n va cap a Madrid, queda amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i els demana que el Grup de Convergència i Unió tramiti esmenes en els pressupostos de l'Estat, en el tràmit del Senat, per poder també tenir recursos per als centres propis de la Generalitat. Això és molt gros. Això ha estat així. (*Remor de veus.*)

Per tant...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

...quan nosaltres fem oposició..., si la fem constructiva! I, escolti, sap la nostra resposta? I tant que ajudarem el Govern, perquè el que ajudarem són els centres, perquè no pot ser que no hi hagi pressupost. I és tan conscient l'actual Departament d'Universitats i Recerca que aquesta no és una prioritat del Govern tripartit, que ha d'anar a demanar ajuda...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

...al grup parlamentari de Madrid per tindre pressupost per als centres propis de la Generalitat.

Per tant, senyors i senyores diputats, queda clar que no hi ha capteniment, i crec que seria estratègic i important, per donar la volta a aquesta situació, que donéssim suport a la moció presentada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

No s'han presentat esmenes; poden posicionar-se els grups. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

Gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, tots els presents coincidiríem a assenyalar que el moment actual és un moment transcendent per al futur de les universitats catalanes. La implementació de l'espai europeu d'educació superior ens dona l'oportunitat de revisar el nostre mapa de titulacions i designar els nous títols, tant de grau com de postgrau, d'acord amb les necessitats i la demanda de la societat actual. Des d'aquesta perspectiva s'entén l'interès del Grup de Convergència

i Unió de presentar i debatre la present moció. No obstant, el nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi considera que la moció ha de ser rebutjada, atès que els punts que es plantegen en ella ja han estat resolts o ja estan en vies de solució, si tenim en compte les actuacions realitzades pel Govern, les actuacions del Consell Interuniversitari de Catalunya i els debats de pressupostos que varem fer la setmana passada en seu parlamentària. Per tant, procediríem tot seguit a fonamentar el posicionament en contra de la moció del nostre grup parlamentari.

En primer lloc, mapa de titulacions, calendari i finançament. No hem d'oblidar que la matèria universitària, analitzada des del punt de vista competencial, presenta una complexitat afegida, des del moment en què la competència compartida sobre aquesta no es limita al binomi Estat - comunitat autònoma, sinó que hi cal afegir l'autonomia que té reconeguda la mateixa universitat en virtut de l'article 27 de la Constitució. Per tant, si parlem de titulacions universitàries i calendari, cal reconèixer que són les universitats les que tenen la paraula a l'hora de proposar les titulacions de futur i dissenyar el contingut dels plans d'estudis. En aquest punt, la normativa actual dissenya una intervenció estatal, autonòmica, mitjançant sistemes de verificació, acreditació o homologació que realment són complexos.

D'altra banda, no hem d'oblidar que la Llei d'universitats de Catalunya, la qual també ens parla de la programació universitària, ens diu que s'han d'atendre el grau de demanda, l'equilibri territorial, l'especialització i la diversificació universitària, en un context de cooperació. Per tant, la llei..., tenim un mandat molt clar de diàleg, diàleg amb les universitats, i consens.

Arribat aquest punt, el que hem de fer, entenc, és reconèixer la gran labor realitzada pel Consell Interuniversitari de Catalunya, que aplega el consens de les universitats i que ha estat treballant per definir les línies de futur quant a la implementació de l'espai europeu d'educació superior. I des d'aquí volem també encoratjar-lo perquè continuï treballant en la mateixa línia.

Finançament –finançament. Quant al PIU, jo no sé si el diputat que m'ha precedit en la paraula n'és coneixedor o no, però el nostre grup parlamentari considera que l'essencial és que el Govern i les universitats ja han acordat buscar una fórmula mixta que permet que les universitats puguin obtenir una part d'aquest finançament per objectius durant l'any 2008. Per tant, està en vies de solució la demanda dels 50 milions d'euros per al PIU. Entenem nosaltres que així és.

Quant a la recerca, és obvi que cal reproduir en part l'argumentari utilitzat en la moció presentada abans pel Grup del Partit Popular de Catalunya, i permetin-me, doncs, que el nostre grup parlamentari valori de forma molt positiva el fet que el Govern hagi proposat el Pacte nacional per la recerca i la innovació. I a partir d'aquí la nostra seqüència lògica seria fer, pel que fa a la recerca, primer, que s'aprovis el Pacte nacional per la recerca i la innovació, el qual ha d'emmarcar les directrius i l'estratègia a seguir; segon, elaborar el Pla de recerca 2009-2012, d'acord amb les prioritats establertes en el pla; tercer, endegar les reformes legislatives necessà-

ries i derivades del pla –m'estic referint a la nova llei de la ciència i a totes aquelles estructures bàsiques de governança en matèria de recerca, ja es diguin agències o altra denominació–; quart, destinar els recursos econòmics suficients per a fer front a les activitats i a les infraestructures de recerca, però d'acord amb el pla.

A partir d'aquí el nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi entén que ja s'està treballant en aquesta direcció...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pardell Veà

...i per tant votarà en contra de la moció presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, president.

El president

Senyor Freixanet, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya...

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, si rellegim la interpellació –«incompetència», «manca de lideratge», «manca de direcció», «avui, quan defensem la moció, és un problema del sistema de finançament»–, heus aquí que a un li ve al cap aquella metàfora d'«el rei va nu», eh?, perquè semblaria que el sistema de finançament actual no ve d'avui, sinó que ve de lluny, i per tant algú hi deu tenir responsabilitats, en aquest sentit, i alguns hi deuen tenir responsabilitats.

Per tant, escolti, sortir aquí, carregar d'aquesta manera un dia, després dir que és un problema de sistema de finançament... Doncs bé, podem estar d'acord que el sistema de finançament no ens agrada, i espero que ens ajudin, i en aquest sentit, escolti, no crec que cap grup d'aquesta cambra..., hauria d'estar disposat que si en un moment determinat es pot aprofitar perquè dels pressupostos de l'Estat vinguin més diners..., aquí s'hi pugui negar. En tot cas, ho negaria al país, i crec que no hi ha cap grup polític que hi estigui d'acord, en aquesta cambra –així ho espero, vaja.

Punt número 1: «Presentar, en el termini d'un mes...» Vostè és especialista a posar terminis. Bé, la programació universitària de Catalunya és una decisió, òbviament, del Govern, però que el Govern vol fer al més consensuadament possible amb totes les universitats i els seus consells socials, per reordenar i reconvertir l'oferta actual de formació superior universitària de Catalunya, per assolir la plena integració de les universitats catalanes a l'espai d'educació europeu superior. Precisament per la complexitat del treball, segur que l'il·lustre diputat diria que fins i tot podria ser, per les dates que ens proposa, impossible o fins i tot contraproductiu, que es portés amb aquesta precipitació. Hi han uns criteris aprovats de programació, en el marc de la Junta del Consell Interuniversitari de Catalunya, i a partir d'aquí, eh?, en un treball de mesos es produiran les decisions pertinents que s'hagin de fer.

Vostè ha parlat de pressupost, però, és clar, l'altre dia el conseller..., no solament l'altre dia: en la resposta que li va donar li ha reconegut més d'una, de dues i de tres vegades, li ha reconegut en aquesta cambra..., en el tema de la recerca, eh?, va fer un reconeixement al doctor Mas-Collell, i en canvi vostès, vull dir, el que fan és contínuament sortir aquí a la palestra i criticar.

Fixi's, concretament, en l'anualitat 2008, pel que fa al Pla d'inversions universitàries es proposen, el pressupost previst és de 118,5 milions d'euros, dels quals 42 es gestionen mitjançant ICF Equipaments i la resta es troben consignats en les corresponents partides del pressupost, del capítol 7, i per tant de la Direcció General d'Universitats, que en tot cas no li'n llegiré les partides concretes, però en tot cas les hi donaré després, perquè vostè ho pugui corroborar.

Suposo que vostè també, potser es volia referir a aquells 50,9 milions provinents d'un acord de govern, no? En aquest sentit, el Govern i les universitats han acordat buscar una fórmula mixta que permeti a les universitats obtenir una part d'aquest finançament variable durant l'any 2008, i en aquest sentit elles hi han estat d'acord.

La resta de propostes que ens fan... Vostè l'altre dia deia, posant en boca de Henry Ford, l'industrial, deia, diu: «La majoria de les persones gasten més temps a xerrar i reflexionar sobre els problemes que no pas a afrontar-los.» Aquest Govern no tan sols afronta els problemes, sinó que a més a més d'afrontar-los el que fa és parlar, consensuar, planificar... Perquè jo diria que vostè, per la seva formació, estarà d'acord que la planificació és una eina fonamental per al desenvolupament d'aquest país, o de qualsevol projecte que es vulgui fer.

També vostè ens deia, i permeti'm, ens deia l'altre dia que si Convergència i Unió... –jo ho vaig trobar una mica presumptuós, no?–, em sembla que deia: «Per tant, posem a disposició el nostre grup per fer una interpellació cada mes, si a partir d'aquí això voldrà dir que parlem amb el sector i marquem algun tipus de prioritat.» La veritat, en fi, jo crec que vostè, per la seva autoestima, si vostè vol fer una interpellació cada mes, escolti, hi té el dret com a parlamentari, no?, però jo crec que vostè el que fa és anar a remolc del tractor, i en aquest cas el tractor és el Govern, és el departament, que pren decisions i s'acorda amb el sector el que ha de ser. Totes les altres coses, si li ha de servir d'autosatisfacció o autoajuda, no dubti que també les hi contestarem quan calgui.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaré amb dues qüestions prèvies, no? Deia el senyor Freixanet que els grups de l'oposició van a remolc del tractor, que és el Govern. No, el problema està en

què qui va a remolc del tractor és el país i el tractor està en aturada psicològica.

La segona prèvia, miri, fem un pacte i ens estalviarem temps de discussions, senyor Freixanet. I el pacte és el següent: la culpa de tot el que passa al país –sí, sí, fem aquest pacte–, la culpa de tot el que passa en aquest país i dels problemes que tenen que vostès són incapaços de resoldre és del Partit Popular. Ja ho assumeixo: els problemes del sistema de finançament són del Partit Popular. Posem punt i final i continuem mirant endavant? Permetin, pel bo i pel dolent. L'any 96, pressupost de la Generalitat de Catalunya, 6.000 milions d'euros; any 2008, 34.000 milions d'euros. Si això és un dolent sistema de finançament, senyor Freixanet, doncs, serà dolent, però no discutim més sobre aquestes qüestions. Parlem del Govern, parlem del que hauria de fer el Govern i del que no fa el Govern.

I, en aquest sentit, tornem a tenir una moció bastant semblant a la que hem discutit fa una estona. Home, hi ha un matís important: que comença dient que el Govern no té capteniment. Va una mica més enllà, demana una sèrie d'obvietats, com ja hem reconegut anteriorment en l'anterior moció. Aquesta va una miqueta més enllà i diu: «Escolti'm el Govern no té capteniment.» I nosaltres hi estem d'acord, i nosaltres evidentment donarem suport a aquesta moció perquè considerem que és així.

Què ve a demanar en els punts concrets aquesta moció? Doncs demana el mapa universitari necessari, imprescindible. Demana el compliment d'allò que vostès no volen complir, que és el seu propi pla de recerca i innovació. Ja li hem dit abans, si és que hem tingut la *generositat* de no entrar a discutir el contingut, vam donar suport al Govern en aquesta tasca de planificació, igual que en l'acord estratègic. El que demanem, el que volem és que compleixin el seus propis plans. Si el problema no és que no hi hagi full de ruta, si full de ruta n'hi ha. El problema és que no segueixen el full de ruta. I això s'ha constatat en l'anterior moció i es torna a constatar en la moció que en aquest moment tornem a tenir sobre la taula.

Es demana, també, en la moció el compliment... o l'Agència Catalana de la Recerca o la Llei de la ciència, que són elements que indirectament també s'esmentaven en l'anterior moció, que són elements que apareixen en l'acord estratègic, i que nosaltres demanàvem, també en l'anterior moció, que ens pronunciéssim demanant al Govern que compleixi l'acord estratègic en aquests aspectes i en tots aquells aspectes que respecte a la recerca, desenvolupament i innovació no s'han complert. Però en aquest conjunt de la societat del coneixement, fixi's, els ho estan dient les universitats, els ho estan dient els centres de recerca, els ho estem dient els grups de l'oposició. Però, perdoni, miri, tenim aquí un document que suposo que els sonarà. El document que ens presenta el Govern avaluant el compliment de l'acord estratègic en recerca, desenvolupament i innovació. De les nou mesures que hi ha, sis estan per complir. És a dir, ho reconeix el mateix Govern, els únics que no ho reconeixen o que no ho volen reconèixer són els grups que donen suport al Govern.

I, permetin-me per acabar, respecte al pla nacional de la recerca. Si no ens hi oposem! Sap quin és el problema? El problema és que fa un any que es va anunciar el pacte nacional per a la recerca i fa poques setmanes que s'ha constituït el grup de treball que ha d'elaborar el pla de la recerca. És que ens trobarem, acabant la legislatura, presentant el pla per a la recerca, i amb un nou govern que haurà de tornar a fer una altra parada psicològica per tornar a arrencar. I així no avancem, així no hi ha manera que el tractor avanci, senyor Freixanet.

Per tant, el nostre grup donarà suport a la moció presentada per Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, jo no entraré en aquest foc creuat d'acusacions i retrets. Pensem que estem en un moment cabdal on hem d'aplicar l'espai europeu d'educació superior, i això suposa molts canvis, canvis molt profunds en el model d'educació superior al nostre país.

La decisió del Tractat de Bolonya, una decisió per altra banda presa en altres instàncies competencials, afecta molt i molt directament les competències del Govern de Catalunya. Un nou model que afecta i canvia el sistema pedagògic, un model que demana més recursos destinats a ajudes i també per garantir l'accés a la universitat de forma equitativa, un model que obliga a la reorganització de titulacions i fins i tot suposa una adaptació de les infraestructures i equipaments existents a aquesta reforma pedagògica. Parlem de noves tecnologies, nous formats de les aules, reduir les ràtios d'alumnes/professor. Aquests canvis obren noves oportunitats al nostre sistema universitari i milloren la coordinació amb altres països europeus, fomentant la mobilitat d'estudiants, recercadors i també dels treballadors. Però també s'ha de tenir en compte que diferents maneres d'implementar-ho poden donar lloc a amenaces reals com l'elitització de les universitats i la vulneració del dret a l'educació superior per a tothom. Per tant aquesta reforma s'ha de dur a terme de manera que es garanteixin els principis d'igualtat d'oportunitats per combatre també la subocupació dels futurs graduats, que tan afecta avui dia els nostres llicenciats. També cal garantir l'equilibri territorial i l'accés universal tant al grau com al postgrau. Per tant, és cert, aquí s'ha dit, és un moment cabdal.

I entrant una mica als continguts de la moció. Pel que fa al mapa de titulacions, la programació universitària de Catalunya és una decisió del Govern, però cal fer-ho amb el consens de les universitats i amb els seus consells socials, ja s'ha dit també. I per això ja s'està treballant al marc del Consell Interuniversitari de Catalunya, perquè reconvertir i reordenar l'oferta actual de formació superior és una feina complexa i que no es pot fer d'un dia per l'altre, ni d'un mes per l'altre. Ja s'han concretat uns criteris aprovats per aquest Consell Interuniversitari

el passat més d'octubre, incloent-hi l'equilibri territorial, l'especialització i la diversificació universitària, el grau de demanda dels estudis i la necessitat de la societat catalana. Però tampoc podem oblidar –com també comentava la diputada del Grup Socialistes– el principi d'autonomia universitària. I també hem de donar temps a les universitats d'aplicar aquests criteris. Per tant, no creiem que el nou mapa de titulacions s'hagi de fer en un mes, ho trobem contraproductiu. Hi ha un calendari previst perquè els consells socials intervinguin i es faci programació durant el curs 2007-2008 i es comencin a implementar a partir de l'altre curs.

Pel que fa al Pla d'infraestructures universitàries, es va aprovar ja el passat estiu per al període 2007-2013, i s'ha desplegat tota l'annualitat del 2007 amb el nou escenari de finançament de la Generalitat de Catalunya. I el que s'ha continuat treballant és en una partida variable amb uns criteris de distribució dels recursos en funció de la competitivitat.

Pel que fa al Pla de recerca 2005-2008, ja s'ha comentat i no reiteraré que s'estan duent a terme les mesures establertes. És cert que a Catalunya també es fa imprescindible –ja s'ha dit comentant l'anterior moció– fer una aposta de manera decidida i continuada per la recerca i la innovació que impliqui tots els agents econòmics. Però això, des del Govern, s'entén que Catalunya necessita un pacte nacional per la recerca i la innovació de llarg abast temporal i d'ampli consens en els actors implicats.

I, per tant, molts dels elements que es plantegen en aquesta moció cal que formin part d'aquest pacte nacional. I, per tant, per metodologia i per respecte a la participació dels diferents agents implicats no donarem suport a aquesta moció.

Gràcies.

El president

Senyor Antonio Robles, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, en la moción presentada anteriormente por el Grupo Popular ya hicimos mención al hecho de que el señor Huguet nos había expresado en la interpelación anterior que no tenía todavía el modelo definitivo para innovación, investigación y desarrollo en la universidad. Sería ocioso repetir los mismos argumentos, no los haré, pero tocaré dos cuestiones. La incertidumbre presupuestaria que padece la universidad y los presupuestos de investigación e innovación, en particular, están poniendo en grave riesgo la investigación actualmente en marcha, la que ahora está en marcha o la que estaba en marcha. Y, en segundo lugar, señalar el temor creciente de que el modelo finalmente elegido por el señor *conseller* acabe primando la inversión privada por encima de cualquier otra consideración. Empezaré por este último.

Nuestro grupo parlamentario busca en cualquier cuestión la eficacia en la actividad humana, pero ésta siempre ha de estar supeditada a la igualdad de oportuni-

dades, a la libertad y a la ética como modelo de vida. Por eso no puedo por menos que dejar constancia del olvido cada vez más evidente del peligro de hacer de nuestras universidades meros instrumentos de la actividad privada. De hecho las protestas estudiantiles que hemos vistos estos últimos días, sobre todo a partir de las primeras concreciones del espacio europeo de enseñanza superior, nos alertan de que posiblemente en ese punto no estemos equivocando en algo. La indefinición en que este gobierno cae a la hora de definir un modelo de cooperación e investigación entre los presupuestos públicos y las inversiones empresariales privadas, por una parte, la escasa aportación presupuestaria en política de becas, por otra, y la cada vez menos disimulada economía del conocimiento sustentada en capital privado pueden ocasionar, sobre todo en este último punto, un grave perjuicio a la formación humanista del sistema productivo en nombre del pragmatismo de la rentabilidad.

Un ejemplo y una pregunta. Se extiende el temor de que el patrimonio de las universidades públicas pase a ser propiedad de la Administración. Y aunque las universidades sean públicas, son autónomas, y por tanto los edificios forman parte de su patrimonio. Si éstos pasan a ser propiedad de la Administración, la universidad se descapitaliza. La pregunta: ¿qué contrapartida está dispuesto a dar la *conselleria* a la instalación de centros tecnológicos de investigación multinacionales en Cataluña? Sólo queremos saber qué criterios seguirán.

En cuanto al primer punto, la comunidad científica y universitaria se sienten ninguneadas por el Gobierno. Consideran un error que la universidad y la investigación hayan quedado diluidas en una *macroconselleria*. Al menos, ésta es la principal conclusión a la que llegan las reflexiones de cinco académicos y tres científicos de reconocido prestigio sobre la crisis del Departamento de Innovación, Universidad y Empresa. Los ocho coinciden en que es necesario recuperar un departamento de universidad y *recerca*. Ya que no es posible referirme a todos ellos, dejaré constancia de las incertidumbres señaladas por Joan Massagué, investigador del cáncer y director adjunto del Institut de Recerca Biomèdica, que se confiesa atónito por las decisiones y declaraciones del señor Huguet. Dice: «En un momento en que Cataluña estaba haciendo una apuesta por la investigación, donde se había entendido por fin que la capacidad investigadora depende de la inversión y que el conocimiento se rentabiliza después a través de la industria, que el Departamento venga ahora con la actitud de “Bien, ya hemos invertido, ahora toca que se espabilen”, me deja atónito. A mí esto me suena» —dice— «como si me hablaran en arameo antiguo. No entiendo nada» —acaba diciendo el señor Massagué.

En los modelos de investigación que funcionan bien en el mundo..., los institutos de investigación gastan dinero, mucho dinero. Lo que hay que pedir al mundo de la investigación no es que deje de gastar, sino que gaste bien. Esta fórmula acaba dando siempre frutos. Si las empresas colaboran y arriesgan su dinero, ¡bienvenidas!, pero en cualquier caso la Administración debe garantizar la inversión para la investigación.

El primer punto de la moción, «presentar las prioridades y objetivos de una política de investigación e innovación», parece más que evidente. Por ello, lo apoyaremos.

El punto 2 —mapa de titulaciones, calendario, financiación en el proceso de adaptación de titulaciones al espacio europeo de educación superior, así como el incremento del presupuesto dedicado al Plan de inversiones universitarias, PIU—, el punto 3 y el punto 4 —Plan de infraestructuras de investigación—, así como la preparación del Plan de infraestructuras y equipamientos científicos, que demanda el punto 5, son parte de las insatisfacciones que nos está dejando esta *conselleria*, por no estar a la altura de las circunstancias. Por ello también los apoyaremos.

Sin embargo, en los puntos 6, 7 y 8 nos abstendremos. Con demasiada facilidad, la lógica de la petición está errada...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...o está enredada en conceptos identitarios que no vienen al caso.

Por ello, señor presidente, pedimos votación por separado de los puntos 6, 7 y 8 de la presente moción. El resto los votaremos a favor.

Gracias, señor presidente.

El president

Doncs procedirem a la votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem, doncs, a la votació d'aquesta moció.

El Grup Mixt ha demanat votació separada dels punts 6, 7 i 8. Votem, en primer lloc, els punts 6, 7 i 8.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 60 vots a favor, 67 vots en contra i 3 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor i 67 vots en contra.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de Solidaritat amb el Poble Sahrauí (tram. 401-00015/08)

Seguidament, senyores i senyors diputats, farem lectura de la Declaració del Parlament amb motiu de l'Any Internacional de Solidaritat amb el Poble Sahrauí. Té la paraula el secretari tercer.

El secretari segon

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de Solidaritat amb el Poble Sahrauí.

«Amb motiu de l'Any Internacional de Solidaritat amb el Poble Sahrauí, el Parlament de Catalunya:

»Primer. Comparteix els continguts de la Resolució 1783 del Consell de Seguretat de l'ONU, de 31 d'octubre del 2007, per la qual s'insten les parts en conflicte a continuar negociant per a assolir una solució política justa, duradora i acceptable mútuament que permeti la lliure determinació del poble del Sàhara Occidental; a dur a terme actuacions d'acostament de les famílies que estan separades arran del conflicte; a prorrogar el mandat de la Missió de les Nacions Unides per al Referèndum del Sàhara Occidental fins al 30 de abril del 2008, i a fer el seguiment de les gestions i les negociacions sota els auspicis de les Nacions Unides.

»Segon. Condemna tota violació dels drets humans produïda en els territoris del Sàhara Occidental i insta el Consell de Drets Humans de les Nacions Unides a tenir en compte l'informe emès per la comissió d'investigació de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Drets Humans i a intervenir en el procés d'una manera eficaç, per a protegir els drets fonamentals i la vida de la població.

»Tercer. Constata la necessitat d'ajuda humanitària als camps de refugiats, per a atendre les situacions de pre-

carietat que viu la població i oferir-li les oportunitats de desenvolupament de què ha de constar també aquesta ajuda humanitària. Per això agraeix l'esforç dels ciutadans, les entitats i les institucions que treballen des de la solidaritat, la defensa dels drets humans i la cooperació amb el poble sahrauí i els encoratja a continuar llurs accions.

»Quart. Expressa la seva disposició oberta a col·laborar des del consens i la cooperació amb les parts, els organismes internacionals, la Unió Europea i l'Estat espanyol, per a continuar negociant a fi de trobar una solució justa i definitiva al conflicte, que respecti el dret del poble sahrauí de poder escollir el seu futur per mitjà d'un referèndum, tal com reforcen les resolucions de l'ONU. I expressa també la necessitat de fer valer els drets humans individuals i col·lectius i de continuar donant suport des de les institucions de Catalunya al conjunt d'organitzacions que treballen en els àmbits de la solidaritat i la cooperació amb el poble sahrauí.

»Palau del Parlament, 28 de novembre del 2007.»

El president

Gràcies, secretari segon.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts.